

181/10/1

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LI
IULIE — AUGUST
1973

C U P R I N S

— 23 August	Redacția
— Realități contemporane	Redacția
— Pastorul și serviciul de Cult	M. T. Pîrvan
— Nu în spirit fariseic	D. Popa
— Răsplata ascultării	H. Artinian
— Epistola către Evrei	Exeget
— Dumnezeu și Biserica Sa	A. Delea
— Din viața Bisericii	D. Popa
— Trupul vostru un templu	N. Dumitrescu

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint Nr. 116 — Sectorul 4 Tel. 21.59.60.

Redactor :

DUMITRU POPA

1944 - 1973

AUGUST

23

REDACȚIA

Aniversăm în acest August scurgerea a 29 de ani de la memorabila zi de 23 August 1944.

În fiecare an, acest eveniment a scos la iveală noi laturi, noi valențe și noi semnificații ale acestui act istoric, expresie a demnității noastre naționale, când națiunea română prin clasa sa muncitoare a redat patriei demnitatea și cuvântul destinului său, pentru care din cele mai vechi timpuri, generații după generații de bărbați, strămoșii legendari ai acestui binecuvântat pământ și-au dat viața apărându-i brazda și graiul.

Am evocat de fiecare dată împrejurările vremurilor de represiune, pentru ca prin

contrast să scoatem în evidență realitățile contemporane. Și bine este a nu uita greutățile trecutului, pentru a putea acorda valoarea cuvenită prezentului, pe care și noi credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România îl gustăm din plin.

Anul acesta, ziua de 23 August se sărbătorește în contextul rezultatelor anilor de muncă încordată și de plănuire înțeleaptă, moment în care ne putem da mai bine ca oricând seama de justetea politicii interne și externe a statului nostru.

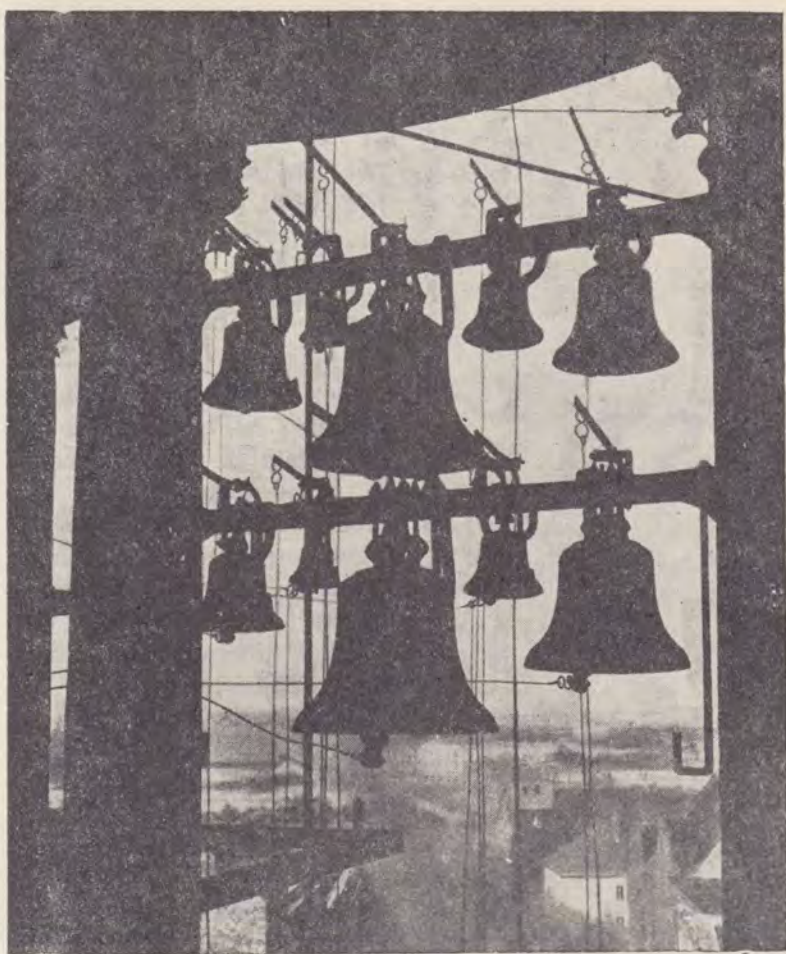
În această scurtă perioadă de timp — înregistrăm nu numai refacerea unei economii completamente secătuită și dis-

trusă de război și exploatare, ci și refacerea unei țări întregi și proiectarea ei în concordanță cu cerințele moderne ale unei țări dezvoltate. O industrie care poate cu succes să fie competitivă pe plan internațional; cu un nivel de trai al populației ce ne situează printre eșaloanele de frunte ale națiunilor; cu un avânt, o explozie culturală și tehnică ce uimește; cu prezențe de loc neglijabile pe arena mondială în multe compartimente ale vieții economice și culturale; cu un program, cu un plan ce asigură o și mai pregnantă afirmare multilaterală pe plan intern și internațional a României socialiste, ziua de 23 August găsește țara noastră în plin avânt creator.

Sărbătorim ziua de 23 August 1973 sub semnul îndeplinirii înainte de termen al actualului plan cincinal, în simfonia de mâine a excavatoarelor ce pregătește albia noului drum fără de pulbere Dunărea — Marea Neagră, cum și a nenumăratelor șantiere de importanță națională.

Sărbătorim acest eveniment național sub semnul recunoșterii internaționale a politicii juste a țării noastre, a prestigiului internațional al României socialiste la care în mod neobosit și neabătut a contribuit și contribuie președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu.

Iată de ce credincioșii și deservenții Cultului Creștin A.Z.S. întâmpină cu bucurie această zi, manifestând adeziunea lor totală la toate acțiunile menite a aduce pacea și prosperitatea națiunii, rugînd pe bunul Dumnezeu să binecuvînteze eforturile ce se fac spre pacea, fericirea și bunăstarea noastră.

REALITĂȚI CONTEMPORANE

Cu certitudine că evenimentul ce a marcat începutul lunii iulie, Conferința general-europeană de la Helsinki, și anume, prima fază a acestei Conferințe, a constituit un eveniment cu profunde și largi semnificații în istoria noastră contemporană.

Bătrînul continent european care pe întinderea mileniilor a cunoscut epoci de înflorire a culturii și civilizației, dar și frământările nimicitoare ale războaielor ce au pîrjolit Europa de la un capăt la celălalt, locul de unde cele două conflagrații mondiale au pornit să aducă moarte și distrugeri îndolînd națiuni întregi, trăiește astăzi zorii unor perspective luminoase. Pentru prima dată în istorie, reprezentanți ai statelor europene la care s-au adăugat Statele Unite ale Americii și Canada, s-au adunat într-un

forum sub semnul orînduirii pașnice a problemelor, pentru a găsi căile instaurării unei păci trainice, unor colaborări bazate pe principiile demnității și respectului reciproc între toate națiunile.

Se poate afirma cu certitudine că, prin întreaga sa desfășurare, prin rezultatele sale pozitive, această primă întîlnire a Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa, a constituit un debut promițător în vederea atingerii dezideratelor majore ce stau în fața omenirii.

Salutăm cu satisfacție aceste rezultate la obținerea cărora și fara noastră a avut o contribuție constructivă. Conferința constituie un pas însemnat făcut pe calea consolidării destinderii între națiuni, a dezvoltării colaborării și a înțelegerii între popoarele continentului nostru, o bază bună pentru viitoarele

etape menite a desăvirși și statua înțelegeri și realizări care să ducă la excluderea conflictelor armate între națiuni.

Faptul că în palatul „Finlandia” din Helsinki și-au făcut auzit glasul 33 de națiuni europene, la care s-au adăugat Statele Unite ale Americii și Canada, prin delegațiile lor conduse de miniștri de externe ai acestor state, constituie fără îndoială un punct important, o realizare fără precedent în istorie, așa cum amînteam mai sus. Faptul că state mari, mici și mijlocii, cu diferite orînduiri și pe diferite trepte de dezvoltare s-au întîlnit în jurul aceluiași probleme cu drepturi egale, ca state suverane care și-au expus pozițiile față de problemele în discuție angajînd dialoguri fructuase, cu un bogat conținut, constituie categoric un fapt unic și de bun augur.

Este vrednic de subliniat că cei ce au luat cuvîntul cu această ocazie, au arătat că promovarea procesului de înfăptuire a securității pe continent, presupune așezarea raporturilor dintre țări pe principii noi și anume, pe principiile egalității în drepturi a tuturor statelor: respectarea dreptului fiecărui stat la existență liberă, la independență și suveranitate; neamestecului, sub nici o formă și sub nici un pretext, în nici o circumstanță în treburile interne; inviolabilitatea frontierelor și integritatea teritorială; excluderea definitivă din raporturile interstatuale a forței sau amenințarea cu forța a presiunilor și metodelor de intimidare; reglementarea diferendelor exclusiv pe calea tratativelor; avantajul reciproc al statelor în colaborarea lor pe diverse planuri, etc., iată principii ce pot să constituie elemente temeinice, la baza viitoarelor relații nu numai în Europa ci și în lumea întreagă.

Nu putem trece în revistă aceste evenimente importante, fără a sublinia aportul substanțial pe care țara noastră l-a adus la succesul acestei prime faze a Conferinței general-europene.

Așa cum se cunoaște, potrivit concepției statului nostru, securitatea europeană va trebui să-și găsească expresia într-un sistem de angajamente liber consimțite, clare și precise din partea tuturor statelor, angajamente întărite prin măsuri concrete. Subliniind această poziție a țării noastre formulată de fapt atât de explicit în documentele oficiale ale statului nostru, în cuvîntările Excelenței Sale Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, ministrul de externe al României a scos în evidență necesitatea ca să se garanteze de către toate statele viabilitatea practică a principiilor de colaborare expuse mai sus. În numele țării noastre, ministrul român de externe a propus adoptarea de către Conferință a unui document privind măsuri menite a face efectivă nerecurgerea la forță sau amenințarea cu forța.

De asemenea, țara noastră preconizează găsirea căilor și mijloacelor ca orice abatere de la aceste principii să fie împiedicată. De asemenea s-a scos în evidență necesitatea dezarmării și existenței unor organisme cu puteri plene, care să urmărească modul înfăptuirii hotărîrilor luate, etc.

Incheierea cu succes a acestei prime întâlniri face să creas-

că speranța unanimă a instaurării unui climat bun de largă colaborare între toate statele lumii. Apreciem efortul țării noastre și în mod deosebit și efortul personal al Excelenței Sale Domnul Nicolae Ceaușescu la instituirea unui climat de colaborare internațională, fiind alături de întreaga noastră patrie în eforturile acesteia spre progres, spre pace.

REDACTIA

PASTORUL ȘI SERVICIUL DE CULT

M. T. PĂRVAN

Am văzut pe Domnul șezînd pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

„Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau.

„Strigau unul la altul, și ziceau: „Sfînt, sfînt, sfînt, este Domnul oștirilor!“.

Cînd prin simțămîntele noastre întunecate pătrunde totuși o slabă licărire a prezenței lui Dumnezeu, a puterii Sale...

Cînd gîndim la bărbății credinței care au fost în apropiata prezență a Celui de sus, precum Moise, Isaia, Pavel și alții, și-i vedem prosternați în adorare și închinare, și transformați pentru totdeauna, socotind această experiență ca sfîntă în viața lor...

Cînd gîndim la respectul și închinarea ființelor cerești, care-și acoperă fața în prezența lui, și la nenumărate alte ființe cerești a căror bucurie continuă este de a striga: „Sfînt sfînt, sfînt...“

Cînd păstrăm înaintea ochilor noștri spirituali aceste tablouri și medităm la ele, atunci înțelegem și mai mult importanța închinării, a slujirii lui Dumnezeu și necesitatea noastră de a da adevărata considerație, așa cum se cuvine, serviciului de cult.

Să privim împreună următoarele aspecte la serviciul de cult: însemnătatea lui, importanța și atmosfera în care trebuie el să se desfășoare.

După unii comentatori închinarea are înțelesul de revelație, onoare, respect, omagiu, devoțiune, adorație și venerație.

„Inchinarea are de a face cu acțiunile de omagiu, adorație, serviciu religios. Această definiție este fără îndoială corectă, dar trebuie să admitem că este cam rece. Inchinarea însă, mai are și alte aspecte, și anume un prim element al închinării este aprecierea. Sensul vechi al expresiei închinare este recunoașterea meritelor altuia așa cum o descrie și dicționarul limbii române „plecăciunile din respect și iubire, adorațiune“. Inchinarea include în sine „răspunsul spontan, respectos și plin de bucurie și iubire, al spiritului uman față de Dumnezeu revelației creștine, Dumnezeu creațiunii și al mîntuirii. Elementul primar în închinare este această recunoaștere plină de venerație și adorare față de cel mai scump și mai bun Tată al nostru, și ea este aprecierea de către noi a „Unuia mai nobil și mai bun decît noi“.

În al doilea rînd închinarea este dăruire, sacrificiu. În mod natural aprecierea se arată prin dăruire. Inchinarea este dăruirea noastră către Dumnezeu, așa cum zice Scriptura „a ne da pe noi înșine lui Dumnezeu“. Noi Îi prezentăm Lui gîndurile noastre, ființa noastră, pocăința noastră, mulțumirile noastre și aspirațiile noastre. Mai putem adăuga de asemenea că-I prezentăm și talentele noastre, timpul și mijloacele noastre.

În al treilea rînd închinarea este comuniune și de fapt acesta este aspectul suprem al închinării. Este o diferență între a vorbi despre un prieten și a vorbi cu el. Tot așa și cu Dumnezeu, este o diferență în a spune „El“ sau „Tu“.

Sfînta Scriptură ne ajută să ne facem o idee completă despre închinare. Ps. 95,2 vorbește de mulțumiri și laude. Același psalm în versetul 6 ne vorbește despre poziția fizică în închinarea noastră, adică aceea de a ingenunchia. Ps. 96,8 menționează dăruirea ca o parte a închinării noastre. Apoc. 19,5,6, vorbește despre laudă și Apoc. 15, 2-3, despre cîntare, iar Apoc. 4,8-10, menționează adorarea.

Cuvîntul inspirat al Spiritului Profetic, extinde concep-

ția noastră despre închinare și mai mult, prin cuvintele: „Întregul serviciu trebuie condus cu solemnitate și respect, ca și cînd am fi în prezența vizibilă a Dumnezeului adunărilor... O ascultare de bună voie față de toate cerințele Sale, constituie adevărata închinare“. Aceasta este desigur dovada unei închinări sincere. Orice închinare care nu duce în această direcție este curată prefăcătorie, ceva sec, lipsit de conținut și absolut fără însemnătate.

Astfel, deci, închinarea este actul apropierii de Dumnezeu. Este calea de a ne apropia de El. Este o întîlnire personală cu El.

Dacă închinarea înseamnă toate acestea, și dacă serviciul de cult este unul din mijloacele de întîlnire a credincioșilor cu Dumnezeu, atunci ce răspundere solemnă avem noi ca pastori!

Simțul moral al închinării în sfîntul locaș al lui Dumnezeu, trebuie să fie înălțat, înobilat și sfîntit“. Multe recomandări ne subliniază puternic importanța serviciului închinării. Pe lîngă aceasta, există tendința ca o mare parte dintre credincioși să-și rezume viața de credință la ora de cult la care participă, negăsindu-și alt timp pentru viața lor spirituală. Aceasta face să crească răspunderea pastorului de a pregăti o hrană spirituală. Desigur știm că lucrarea pastorului la amvon constituie numai o parte a răspunderilor sale. Sîntem de asemenea conștienți și despre avertismentul servei Domnului cu privire la folosirea a prea mult timp pentru studiu biblic dar în mai mare măsură sîntem conștienți de răspunderea noastră sfîntă, ca pastori, de a da lui Dumnezeu și turmei păstorilor, timpul nostru cel mai bun, pregătind hrana spirituală pentru serviciul de cult din Sabat.

Fiecare serviciu de cult trebuie să tindă spre o țintă precisă și predica fiind o parte vitală a serviciului divin, poate și trebuie să ducă, mai mult decît orice altă parte din program, la această țintă. Ea trebuie să înceapă de acolo de

unde se găsește ascultătorii de la stadiul la care au ajuns și să-i ducă mai departe. Acela care frînge piinea vieții ascultătorilor săi, trebuie să aibă un unic scop: prezentarea Mîntuitorului. Apostolul Petru în ziua Cincizecimii a ajuns punctul culminant și răspunsul n-a întîrziat. Predica sa cu ocazia aceasta a avut un pasaj din cartea profetului Ioel pe care, l-a concentrat asupra adevărului prezent, al aceluși timp, punînd pe Hristos în centru, scoțînd în evidență lucrarea Sa, moartea Sa, învierea Sa și înălțarea Sa, culminînd cu preoția Sa în ceruri. Aceasta era o predică avînd pe Hristos în centru.

Apostolul Petru aștepta ca ascultătorii săi să ia o hotărîre, și au luat-o. A predica bine, fie pastorul, fie prezbiterul, aceasta înseamnă a conduce la consacrare, la o viață spirituală înaltă, sinceră și curată. Oricît de elocventă ar fi o predică, oricît de savantă ar fi, ea dă greș dacă nu duce pe ascultători la mîntuire. O predică nu înseamnă a spune ceva, ea trebuie să facă ceva. Cineva a zis: „Predica este transmiterea unei Persoane, prin o persoană, la un grup de persoane“. Și cel transmis este „Cuvîntul veșnic — Logosul — Ioan 1, 1; Creatorul, care S-a făcut trup, și a locuit printre noi. Se poate spune despre toate predicile noastre, fie cele ce le prezentăm sau cele pe care le ascultăm, că ele sînt pline cu Hristos, Cuvîntul viu?

Apostolul Pavel, unit cu Hristos, Învățătorul ceresc, a fost în stare să comunice lecții de înțelepciune divină, care să vie în întîmpinarea tuturor claselor, învățături cari urmau să fie aplicate în toate timpurile și în toate locurile.

Mulți credincioși, care vin la serviciile noastre de cult, se vor închina și vor sluji, sau nu, lui Dumnezeu, în raport cu planul și pregătirea noastră sau cu lipsa acestora. Mulți vor fi conduși și vor ajunge în imediată apropiere a Domnului, ori nu vor ajunge, fiindcă noi

ii conducem, sau nu ii conducem acolo. Iată pentru ce serviciul de cult este atât de important.

Era odată, un tablou în una din sălile de clasă ale unui seminar care făcea oricui il privea o impresie adincă. Era tabloul unei comunități, frumos impodobită, cu un amvon magnific și acolo câțiva credincioși se închinau. Hristos era și El în tablou, dar nu era la amvon. El era cu un singur închinător, în umbră, în partea dinapoi a comunității. Aceasta mă face să mă întreb de multe ori unde este Hristos în serviciul de cult pe care il conduc eu? Este El prezent în toate? Este acceptat serviciul meu de El? Ii place Lui? Dacă nu avem prezența lui Dumnezeu în serviciul nostru de cult, atunci nu avem nimic. Iată pentru ce este important serviciul de cult.

Lucru de seamă pentru realizarea celor arătate il constituie atmosfera în care se desfășoară serviciul de cult. Poate vei întreba, ce înțelegi prin atmosferă? Cumva ceremonii impresionante, expuneri strălucite, săli de cult magnifice, ritualuri solenme și fascinante, procesiuni impunătoare, picturi, sculpturi și altele? Nu, desigur nu. Totuși unele din aceste elemente pot să-și găsească locul lor în serviciul de cult. În realitate însă, „atmosfera“ este ceva ceea ce credincioșii simt, ceva ce ei intuesc, percep, și aceasta pentru că ei simt prezența Mintuitorului în tot ce se face. Sfatul divin ne spune: „Adunările noastre să fie făcute cât mai plăcute. Ele trebuie să fie îmbibate cu atmosfera cerului“.

Ce anume poate turbura această atmosferă? Să redăm câteva din aceste lucruri.

Mi se întâmplă foarte rar să am vise la un pas de coșmar, dar când le am, cele mai multe din ele se conturează asupra serviciului de cult și prezintă înaintea privirii mele neputincioase situații ca acestea: că nu mă duc complet îmbrăcat la amvon, sau că oamenii umblă încoace și încolo sau pleacă în timp ce eu încerc să încep să vorbesc căutând agitat notițele

mele de predică pe care nu le găsesc. Trezindu-mă sint bucuros că a fost numai un vis. Dar se întâmplă în multe cazuri ca aceasta să nu fie vis ci realitate.

Am fost la servicii de cult la care atmosfera era doar cu ceva mai puțin decât cerească. Dar spunea cineva: „Am fost la un serviciu de cult unde pastorul gîndea că notițele lui sint în Biblie, dar cînd a urcat la amvon a constatat că nu erau acolo. Pentru un moment le-a mai căutat în Biblie, în cele din urmă a coborît de pe podium și s-a dus în locul unde stătuse în Școala de Sabat, dar nu erau nici acolo. Atunci împreună cu un alt pastor, ne-am alăturat și noi căutării notițelor pentru predică. Vă închipuiți ce a însemnat aceasta pentru atmosfera serviciului de cult“. Altădată un pastor mi-a spus: „Eu cîteodată nu prezint tema ce am pregătit-o, ci în pauza de la Școala de Sabat pînă la predică îmi alcătuiesc alta“. Ce predică e aceea, ce impresie și atmosferă poate aduce ea?

Ce mai poate deranja atmosfera solemnă a serviciului de cult? Îmi aduc aminte de cele întîmplate la un serviciu de cult unde exista o animozitate între organist și dirijorul corului, pentru că dirijorul corului insista și îndemna comunitatea să cînte ceva mai repede. Pînă în cele din urmă organistul n-a mai cîntat. Ceva asemănător unui curent electric a trecut prin întreaga asistență, cu atât mai mult, că unii cunoșteau conflictul personal al celor doi. Atmosfera de cult a fost tulburată.

Atmosfera serviciului de cult mai poate fi tulburată prin lipsa unei bune organizări a programului.

Atmosfera solemnă a serviciului de cult e tulburată și prin conversația nepotrivită între cel de la amvon și cei din bănci, conversație care nu are nici o legătură cu predică.

Pentru păstrarea atmosferei solenme sint unele lucruri de îndepărtat și altele de introdus.

Care sint acele lucruri care contribuie și pregătesc o bună atmosferă a serviciului de

cult? Mai întii factorul principal este pastorul însuși; îmbrăcămîntea sa, comportarea sa, pregătirea sa, eticheta sa și altele. Sint apoi presbiterii: cunoștința lor, educația lor, capacitatea și posibilitățile lor. Vine apoi ordinea, planuirea, organizarea și pregătirea serviciului de cult. Muzica bisericască, de asemenea își are rolul ei în atmosfera serviciului de cult, fie că este vorba de cîntări, imnuri speciale, coruri, etc., muzica trebuie bine aleasă, potrivită nevoilor spirituale ale comunității.

La toate acestea se mai adaugă și locul în care se ține serviciul de cult. În epoca aceasta există tendința de a cheltui tot mai mult pentru a face comunitățile cît mai adecvate și mai prezentabile ca locaș de închinare. E bine aceasta, dar nu e principalul. Dumnezeu nu prețuiește biserica Sa după avantajele ei exterioare ci după evlavia ei sinceră. O comunitate poate fi cea mai săracă și simplă, poate fi fără vreo atracție exterioară, dar dacă membrii ei posedă principiile caracterului lui Hristos, atunci îngerii se vor uni cu ei la rugăciunile lor. Cîntările de laudă și de mulțumire, pornite din inimi pline de recunoștință, se urcă înaintea lui Dumnezeu ca un sacrificiu bine plăcut. Întreaga comunitate poate contribui la buna atmosferă a serviciului de cult, prin comportarea ei în locașul de cult și prin manifestarea unui spirit de respect și umilință.

În biserica unde a ținut John Wesley prima sa predică sint gravate pe podea următoarele cuvinte: „Intră pe această ușă ca și cînd podeaua ar fi de aur și fiecare perete acoperit cu diamante de valoare nespūsă, ca și cînd aci ar cînta un cor îmbrăcat în haine de foc; nici un strigăt, nici o îmbulzeală, nici o grabă, ci tăcere, liniște, pentru că „aci e Dumnezeu“. Gîndul acesta trebuie să stăpînească deopotrivă

Continuare la pag. 8

D. Popa

Cuvintele rostite de Domnul pe Muntele Ferichilor, erau o expresie a ceea ce fusese învățătura nearătată prin vorbe a vieții Sale, dar pe care Fariseii nu ajunseseră s-o priceapă. Ei nu puteau să înțeleagă cum, avînd o așa mare putere, a neglijat s-o folosească pentru a cîștiga ceea ce ei socoteau ca fiind lucrul cel mai bun. Spiritul, motivele și metodele lor, erau cu totul contrare celor ale Sale. Cu toate că pretindeau a fi foarte plini de rîvnă pentru cinstirea legii, mîndria deșartă era adevărata țintă pe care o urmăreau ei și Domnul avea să le arate că iubitorul de sine este de fapt un călcător al legii.

Dar principiile apărute de Farisei sînt date pe față și azi. Și cum Mîntuitorul a arătat deosebirea între spiritul și metodele Sale și acelea ale fariseilor, învățătura Sa este tot așa de potrivită pentru credincioșii tuturor timpurilor.

Pe vremea Domnului Hristos, Fariseii căutau să cîștige favoarea cerului, pentru ca să-și asigure onoare și profit personal, lucruri pe care ei le priveau ca o răsplată a virtuții. În același timp ei făceau paradă de faptele lor de milostenie înaintea norodului ca să-i atragă atenția și să capete o faimă pentru sfințenia lor.

Isus a mustrat lăudăroșenia lor, spunînd că Dumnezeu nu recunoaște o asemenea slujire, și că lingușirea pe care ei o căutau cu atîta ardoare, era singura răsplată pe care ei aveau s-o primească vreodată. „Tu, dar, cînd faci milostenie“, zicea Domnul, „să nu știe stînga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“.

Prin aceste cuvinte, Isus n-a învățat că faptele de milostenie trebuie să fie ținute totdeauna în ascuns. Apostolul Pavel, scriînd prin Duhul

Sfînt, n-a ascuns generosul sacrificiu al creștinilor din Macedonia, ci a vorbit despre harul pe care Domnul îl lucrase în ei, și în felul acesta și alții erau însuflețiți de același duh. Tot el scria și bisericii din Corint și zicea: „Rîvna voastră a îmbărbătat pe foarte mulți din ei“.

Chiar cuvintele Domnului lămuresc ceea ce a vrut să spună anume că faptele de milostenie nu trebuie să aibă drept scop de a cîștiga laudă și cinste de la oameni. Adevărata evlavie nu face nimic pentru a fi de privesc. Aceia care umblă după cuvinte de laudă și lingușire, și se hrănesc cu ele ca și cu o prăjitură, sînt creștini numai cu numele.

Din faptele lor bune, urmașii lui Hristos trebuie să aducă slavă, nu loruși, ci Aceluia prin al Cărui har și putere au făcut toate acestea. Orice faptă bună este adusă la îndeplinire numai prin Spiritul Sfînt și Spiritul este dat pentru proslăvirea Celui ce l-a dat, nu pentru a celui ce l-a primit. Cînd lumina lui Hristos strălucește în suflet, gura va fi plină de laudă și mulțumire față de Dumnezeu. Rugăciunile voastre, împlinirea datoriei, bunătatea voastră, tăgăduirea de sine, nu vor alcătui niciodată tema gîndurilor sau conversațiilor voastre. Isus va fi mărît, eul va fi ascuns, și Hristos Se va arăta ca totul în toate.

„Cînd vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii“.

Fariseii hotărîseră anumite ore pentru rugăciune; și dacă se aflau în altă parte la timpul hotărît, după cum se întîmplase adesea, se opreau oriunde ar fi fost. — fie în stradă, fie în piață, în mijlocul mulțimilor de oameni ce alergau încoace și încolo, — și așa, cu voce tare, își înălțau rugăciunile lor după tipic. O astfel de închinare, adesea numai pentru înălțarea de sine, a atras mustrarea necruțătoare a

lui Isus. Cu toate acestea, El n-a oprit rugăciunea publică, pentru că El însuși S-a rugat împreună cu ucenicii Săi în prezența mulțimilor. Dar El învață că rugăciunea particulară nu trebuie făcută în public. În devoțiune secretă, rugăciunile noastre nu trebuie să fie auzite decât de Dumnezeu. Nici o ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri.

“Cînd te rogi, intră în odăița ta”. Să avem un loc pentru rugăciune tainică. Isus alesese locuri pentru comuniunea cu Dumnezeu și tot așa trebuie să facem și noi.

Adesea se simte nevoia să ne retragem într-un loc anume oricît de umil ar fi, unde putem să fim singuri cu Dumnezeu.

“Roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns”. În numele lui Isus, putem să venim în prezența lui Dumnezeu cu încrederea unui copil. Nu este nevoie de nici un om ca mijlocitor. Prin Isus, putem deschide inimile noastre lui Dumnezeu, ca Unuia care ne cunoaște și ne iubește.

În cămăruța de rugăciune, unde niciun ochi nu ne vede, decât numai ochiul lui Dumnezeu, nici o ureche nu ne aude decât numai urechea lui Dumnezeu, putem să aducem cele mai tainice dorinți și frămîntări ale noastre înaintea Tatălui îndurării nemărginite; și în tăcerea și liniștea sufletului, Vocea aceea care nu zăbovește niciodată să răspundă la strigătul unor nevoi omenesti, va vorbi inimilor noastre.

“Domnul este plin de milă și de îndurare”. El așteaptă cu o iubire neostenită un semn de recunoștință din partea noastră, după cum mama așteaptă zîmbetul de recunoștere de la odrasla ei. Domnul vrea ca noi să înțelegem cît de arzător și duios ne dorește inima Sa. El ne invită să schim-

băm încercările noastre cu simpatia sa, întristările noastre cu iubirea Lui, rănile noastre cu vindecarea Lui, slăbiciunea noastră cu tăria Lui, goliciunea noastră cu plinătatea Lui. Niciodată acela care a venit la El, n-a fost dezamăgit. “Cînd îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine”.

Aceia cari caută pe Dumnezeu în ascuns, nu vor striga în zadar. “Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. Privind la Isus, vom deveni asemenea chipului Său. Privind, vom fi schimbați. Caracterul este îmblînzit, curățit și înobilat pentru Împărăția cerească. Rezultatul sigur al comuniunii și părtășiei cu Domnul nostru, va fi creșterea evlaviei, curăției și ardoarei. Rugăciunea va fi din ce în ce mai inteligentă.

Sufletul care cere lui Dumnezeu sprijin și putere, prin rugăciune zilnică și serioasă, va avea aspirații nobile, o înțelegere lămurită a adevărului creștin și a datoriei, și o continuă flămînzire și însetare după neprihănire. Păstrînd legătura cu Dumnezeu, vom ajunge în stare să împrăștiem în jur lumina, pacea și seninătatea care domnesc în sufletele noastre. Tăria cîștigată prin rugăciune la Dumnezeu, unită cu efortul stăruitor de a educa mintea pentru meditație și luare aminte, pregătește pe oricine dintre noi pentru îndatoririle zilnice și păstrează un duh liniștit în toate împrejurările.

Dacă ne apropiem de Dumnezeu El va pune în gura noastră un cuvînt ca să vorbim pentru El, chiar o laudă pentru numele Său. Ne va da un ton din cîntarea îngerilor, un imn de mulțumire pentru Tatăl nostru ceresc. În fiecare manifestare a vieții se va da pe față lumina și iubirea unui Mîntuitor care locuiește în inimă. Turburările din afară nu pot atinge viața care este

trăită prin credința în Fiul lui Dumnezeu.

“Cînd vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgînii”.

Păgînii își inchipuiau că rugăciunile au meritul de a face ispășire pentru păcat. Adică, cu cît rugăciunea era mai lungă, cu atît meritul ar fi fost mai mare. Dacă puteau deveni sfinți prin propriile lor eforturi, ar fi avut în ei înșiși ceva de care să se bucure, o pricină de laudă. Această idee despre rugăciune este expresia principiului îndreptățirii prin merite personale.

Rugăciunea nu este o ispășire pentru păcat. Ea nu are nici o virtute sau putere în sine. Toate cuvintele înfloritoare pe care le folosim, nu pot sta alături cu o singură dorință sfîntă.

Rugăciunile cele mai elocvente nu sunt decât cuvînte fără rost, dacă ele nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii. Dar rugăciunea care izvorăște dintr-o inimă dornică, cînd sunt exprimate nevoile simple ale sufletului, ca și cum am cere o favoare unui prieten pămîntesc, așteptînd ca ea să fie împlinită, - aceasta este rugăciunea credinței. Dumnezeu nu dorește complimentele noastre ceremoniale, dar strigătul negrăit al unei inimi zdrobite și stăpînită de simțul păcatului și completei slăbiciuni, își găsește drum la Tatăl oricărei îndurări.

“Cînd postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorită, ca fățarnicii”.

Postul pe care îl recomandă Cuvîntul lui Dumnezeu, este ceva mai mult decât o formă. El nu constă numai în a da la o parte mîncarea, în a se îmbrăca în sac, în a presăra cenușă pe cap. Acela care poartă, avînd adevărata părere de rău din cauza păcatului, nu va umbla niciodată după lingușire.

Tinta postului pe care Dumnezeu ne îndeamnă să-l ținem, nu e de a chinuî trupul pentru păcatul sufletului, ci de a ne ajuta să ne dăm seama de caracterul grav al păcatului, umilind inima înaintea lui Dumnezeu și primind harul Său întăritor. Porunca Sa către Izrael era aceasta : „Sfîșiati-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul vostru“.

Postul nu ne va fi de nici un folos pentru a face pocăință sau să ne măgulim că prin propriile noastre fapte vom merita sau vom cumpăra o moștenire între cei sfinți. Cînd s-a adresat Domnului întrebarea : „Ce să facem, ca să săvîrșim lucrările lui Dumnezeu ?“, El a răspuns : „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta : să credeți în Acela pe care L-a trimis El“. Pocăința este întoarcerea de la eul personal spre Hristos ; și dacă primim pe Hristos, așa încît, prin credință, El să poată trăi viața Sa în noi, faptele bune se vor vedea.

Isus zicea : „Tu, cînd postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să te arăți că postești, nu oamenilor, ci Tatălui tău, Care este în ascuns“. Ceea ce se face pentru slava lui Dumnezeu, trebuie să se facă cu bucurie, nu cu o inimă tristă și posomorită. În religia Domnului Isus nu este nimic posomorît. Dacă creștinii, printr-o atitudine de murmurare, lasă impresia că au fost dezamăgiți în Domnul lor, ei dau o mărturie falsă despre caracterul Său și pun argumente în gura vrăjmașilor Săi. Deși prin cuvinte au pretenția că Dumnezeu este Tatăl lor, totuși, printr-o înfățișare tristă și posomorită, se prezintă lumii ca niște orfani.

Domnul dorește să facem ca serviciul Său să apară atrăgător, cum și este în realitate. Să faci ca tăgăduirea de sine și frămîntările ascunse ale inimii să fie descoperite Mîntuitorului. Să faci ca poverile

să fie aduse la picioarele crucii și să mergi înainte pe cărare, bucurîndu-te în iubirea Aceluia care te-a iubit cel dintîi.

Poate că nu vom cunoaște niciodată lucrarea care se săvîrșește în ascuns între un suflet și Dumnezeu, dar urmarea lucrării Duhului asupra inimii, va fi văzută de toți, pentru că „Acela care vede în ascuns îți va răsplăti“.

Ascultarea este dovada uceniciei. Păzirea poruncilor dovedește sinceritatea mărturisitorilor noastre de iubire. Cînd doctrina pe care o primim, omoară păcatul din inimă, curăță sufletul de orice necurăție, aduce roadă pentru sfințire, putem cunoaște că acesta este adevărul lui Dumnezeu. Cînd bunăvoința, amabilitatea, compătimirea, simpatia, se dovedesc în viața noastră ; cînd bucuria de a face bine este în inimile noastre ; cînd înălțăm pe Hristos, și nu eul personal, putem cunoaște că credința noastră este cea adevărată. Atunci milosteniile și rugăciunile noastre vor fi primite de Dumnezeu și noi vom ajunge să ne asemănăm tot mai mult Celui ce ne-a chemat la mîntuire și la slujire.

PASTORUL ȘI SERVICIUL DE CULT

urmare dela pag. 5

atit pe pastor cît și pe credincioși.

În încheiere, să rezumăm gîndirea noastră de pînă aci cu privire la serviciul închinării, prin cîteva precizări. Serviciul de cult sau serviciul închinării să fie : cu respect, dar nu rece ; cu demnitate, dar nu formal ; frumos, dar nu pompos ; cald, dar nu de rînd ; solemn, dar nu lipsit de bucurie ; liniștit, calm în ordine, dar nu mecanic și nenatural ; înălțător, dar astfel ca și oamenii de rînd să se poată închina fericiți.

Acesta este serviciul de cult ideal, dar idealul nu este atît de sus, atît de înalt ca să nu poată fi atins.

Apostolul Pavel ne arată în epistola către Evrei cum să venim înaintea lui Dumnezeu. El spune : „Să ne apropiem dar cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău... Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge... ci v-ați apropiat de biserica celor întii născuți, care sînt scriși în ceruri... de Isus, Mijlocitorul legămîntului celui nou... Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, ca să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută cu evlavie“.

R Ă S P L A T Ă • A S C U L T Ă R I I

H. Artinian

Iată, Eu vin curînd; și răsplată Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ Apoc. 22, 12.

Care este această răsplată pe care o făgăduiește Mintuitorul nostru, că o va da fiecăruia dintre credincioșii Lui?

Mai întii, amintim și cu ocazia aceasta că El este un Dumnezeu care răsplătește. Orice faptă bună care este făcută din dragoste pentru Numele Lui și din dragoste pentru oamenii făcuți după chipul Său, nu se pierde.

Intre cărțile din ceruri, despre care ne vorbesc Scripturile, este și una care poartă denumirea de „Cartea Amintirii“. Despre

ea citim în Maleahi 3, 16—17 : „Atunci și cei ce se tem de Domnul, au vorbit adesea unii cu alții; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul, Îmi vor fi o comoară deosebită, în zăua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care îi slujește“.

Cei ale căror nume sînt trecute în această carte cerească, se spune despre ei că, se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei se tem de El prin felul de viață pe care o trăiesc. Aceasta temere îi determină ca

ei să se ferească de orice faptă rea, de orice nedreptate, de orice necinste sau înșelătorie. Ei se străduiesc să fie curați, cinstiți și corecți. Iar faptele lor cele bune cu care își împodobesc viețile lor și prin care cinstesc și proslăvesc Numele Lui cel Sfînt, sînt trecute în această carte a amintirii.

Orice faptă a dreptății, trecută acolo, rămîne nemuritoare. De asemena, acolo se înscrie orice ispită căreia cineva i-a stat împotrivă, orice rău care a fost înfrînt, orice cuvînt de duioșie care a fost rostit. Acolo sînt trecute cu credincioșie orice sacrificiu făcut pentru lucrarea lui Dumnezeu și orice în-

tristare suportată cu răbdare pentru numele lui Hristos.

Nu, nu va fi uitat nici un singur credincios care își pune nădejdea în El. Dumnezeu se gîndește la copiii Săi cu cea mai mare duiosie și ține înaintea Sa această carte de amintire, ca să nu uite nicodată pe copiii Săi, ci să-i aibe totdeauna în atenția și în grija Sa.

Mîntuitorul a asigurat pe ascultătorii Săi că, pînă și un pahar cu apă rece, oferit din dragoste unui călător obosit și însetat, nu rămîne nerăsplătit. Poate pentru noi este un lucru foarte neînsemnat un pahar cu apă rece, dar pentru El nimic nu este neînsemnat. Pentru El și perii din cap au o însemnătate așa de mare, încît cunoște numărul lor. El care conduce luminile și astrele din universul Său nemărginit, se interesează cu tot atîta grijă și de vrabia care cade la pămînt.

Din cele mai vechi timpuri, credincioșii au știut că Dumnezeu răsplătește. Boaz auzise de purtarea exemplară a lui Rut. Întreaga cetate vorbea cu cuvinte elogioase despre cracterul și comportamentul ei vrednic de laudă. De aceea, cînd a întîlnit pe Rut în mijlocul muncitorilor de pe ogorul lui, i-a zis : „Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeului lui Israel, sub ale Cărui aripi ai venit să te adăpostești“ Rut 2, 12.

Saul, cînd și-a dat seama de mîrînimia lui David, nu s-a putut abține să nu-i vorbească despre răsplătirea unei asemenea fapte. În ziua aceea, David avusese ocazia unică de a lichi-da pe cel mai mare vrăjmaș al vieții sale. Oamenii din jurul său îl îndemnau la gestul acesta, care, omenește, ar fi fost salvator pentru el. Dar David nu a vrut. Pentru el, Saul era încă unsul Domnului. De aceea și

Saul i-a strigat cu un ton înduioșător : „Domnul să-ți răsplătească pentru ce mi-ai făcut în ziua aceasta“! 1 Sam. 24, 19.

Trecînd peste șirul credincioșilor care, fiecare la timpul său, a vorbit despre Dumnezeu dragostei și al răsplătirilor, amintim pe Mîntuitorul. În ceea ce privește răsplătirea „El a vorbit cum n-a mai vorbit altcineva. Incepînd cu predica Sa de inaugurare a activității Sale Mesianice de pe Muntele Fericirilor, și pînă în clipa cînd Și-a dat viața Sa pe cruce, El a presărat învățăturile Sale nemuritoare cu asigurările prețioase ale răsplătirilor care se vor da celor credincioși. Ascultați numai ce spune tilharului pocăit de la dreapta Sa : „Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în rai“ Luca 23,43.

Înainte de a aminti răsplătirile Lui uimitoare, precum și natura lor divină, e locul să spunem că mai întii trebuie să aibe loc evenimentul revenirii Sale. „Iată, Eu vin curînd; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele Lui“.

Scumpul nostru Mîntuitor Isus Hristos a făgăduit solemn bisericii Sale că se va reîntoarce. Lucrarea Lui nu consta numai din a da viața Lui prețioasă pentru răscumpărarea vieților noastre vinovate și condamnate. Deci, lucrarea Lui pentru care venise, nu s-a terminat pe dealul Golgotei ce se găsea în fața Ierusalimului. Lucrarea Lui nu s-a terminat cînd a fost așezat cu multă duiosie și cu multe lacrimi în mormîntul nou săpat al lui Iosif din Arimateia, deoarece a treia zi a înviat și a părăsit mormîntul. Lucrarea Lui nu s-a încheiat nici cînd S-a înălțat la cer din mijlocul ucenicilor și a credincioșilor, care au asistat în ziua aceea memorabilă la evenimentul înălțării Sale. Dovada e că : „pe cînd se

sua El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis : „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer“ Fapte 1, 10-11.

Atunci și-au adus aminte, atît ucenicii cît și credincioșii care li ascultasera învățăturile Sale iubitoare și mîngietoare, cum îi asigurase că se va despărți pentru o vreme de ei, cu scopul ca să le pregătească locuri și sălaşuri de fericire veșnică. Cu ocazia aceea le spusese : „Și după ce vă voi pregăti locurile, Mă voi întoarce ca să vă iau cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi“ Ioan 14,3.

Planul de mîntuire al celor credincioși prevede și a doua venire a Mîntuitorului. Atunci va aduce cu Sine răsplătirile cu care va copleși pe cei care L-au crezut, L-au urmat și s-au pregătit pentru ele.

Care sînt aceste răsplătiri? Cu multă solemnitate, încercăm să le redăm așa cum au fost încredințate paginilor Scripturilor. Prima răsplătire este viața veșnică. „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mîna Mea“, a declarat El, cînd a comparat pe urmașii Săi cu o turmă ce s-a dat în grija Lui. Ioan 10, 28.

De ce oare scumpul nostru Mîntuitor Isus Hristos amintește în primul rînd viața veșnică? Această întrebare ne duce cu gîndul la zilele acelea, cînd, în ceea ce privește viața oamenilor, a avut loc o schimbare tragică.

Creatorul a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și astfel omul a devenit un suflet viu. Intenția plină de dragoste a Creatorului a fost ca omul să trăiască veșnic și fericit. Pare că auzim și astăzi cuvintele Lui,

rostate asupra perechii sfinte din grădina Edenului: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l”.

Dar înainte ca viața și fericirea să le fie asigurate pe vecie, credincioșia lor trebuia să fie pusă la încercare. Dumnezeu făcuse pe om cu un suflet sincer. El sădise înlăuntrul lui înclinații nobile, fără porniri spre rău. El îl înzestrăse cu puteri de pricepere înaltă, și pusese în fața lui tot ceea ce l-ar fi putut determina să țină cu tărie la credincioșia sa. Ascultarea desăvârșită și veșnică era condiția fericirii veșnice. Cu această condiție el urma să aibe continuă intrarea liberă la pomul vieții.

De aceea, încă de la începutul existenței sale, omul a fost învățat că trebuie să pună frâu dorinței după satisfacerea egoismului și a patimei stricătioase, care au dus la căderea lui Satana.

Și ei, ca și îngerii, nu puteau să-și păstreze stăpînirea lor fericită decît numai cu condiția credincioșiei față de Legea Creatorului. Ei erau ființe dotate cu libertate morală, ei puteau asculta și trăi, sau a nu asculta și pieri. Dumnezeu îi făcuse primitori ai bogatelor Sale binecuvîntări. Dar în cazul că ei nu aveau să respecte voința Sa, atunci Acela care nu cruță nici pe îngerii ce păcătuiră, nu avea să-i cruțe nici pe ei.

Îngerii îi avertizară să fie atenți față de atacurile lui Satana, căci eforturile lui de a-i amăgi, aveau să fie neobosite. Atîta timp cît ei aveau să fie ascultători față de Dumnezeu, cel rău nu putea să le aducă nici o vătămare. Dar dacă ei aveau să cedeze ispitei, atunci firea lor avea să slăbească în așa măsură, încît nu vor mai putea să reziste ispitelor sale viclene.

Mijlocul ales de Dumnezeu pentru încercarea și întărirea

lor a fost pomul cunoștinței binelui și răului, care se afla în mijlocul grădinii. Nu departe de pomul acesta, se afla pomul vieții, iar toată grădina era plină de pomi, „plăcuți la vedere și buni la mîncare”.

Primii noștri părinți puteau să mănînce după plăcere din orice pom din grădină afară de roadele pomului cunoștinței binelui și răului. Interdicția aceasta urma să constituie pentru ei o piatră de cercare în ceea ce privește ascultarea, credința și dragostea lor față de Creatorul. „Dacă ei ar fi rezistat cercării, atunci ar fi fost scoși de sub puterea ispititorului și s-ar fi bucurat pe vecie de favoarea lui Dumnezeu.

Dar știm foarte bine că primii noștri părinți nu au putut rezista încercării. Ispita vrăjmașului a fost atît de subtilă, încît ei nu au putut pătrunde adevăratele lui intenții. Minciuna era întrefesută atît de de fin cu adevărul, încît prima noastră mamă, a crezut argumentația prezentată. După o scurtă luptă care s-a dat în inima ei, Eva s-a hotărît să mănînce. „A luat deci din rodul lui și a mîncat; a dat și bărbatului ei, care era lîngă ea, și bărbatul a mîncat și el”.

Și astfel condiția pentru o viațuire veșnică și fericită a fost călcată. Slava nevinovăției și a sfințeniei care îi acoperise pînă acum, s-a retras, și cei doi vinovați au căutat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu.

În această stare de vinovăție îi găsește Creatorul în ascunzișul lor. După convorbirea avută cu Adam, îi face cunoscut rezultatul păcatului lor: „În sudoarea feței tale să-ți mînînci pîinea, pînă te vei întoarce în pămînt căci țărînă ești. și în țărînă te vei întoarce”.

Starea de păcat cu toate urmările lui nefaste asupra neamului omenesc, nu trebuia

permanentizată. De aceea s-au luat măsurile ca nici ei și nici urmașii lor să nu aibe deocamdată acces la pomul vieții.

În imaginația noastră ascultăm cum Adam, și Eva, într-o tristețe de nespus, au trebuit să părăsească frumoasa lor grădină a Edenului. Ei își luară adio de la ceea ce fusese locul bucuriei și fericirii lor. Ei au trebuit să plece din locul unde adesea se întâlneau cu Creatorul lor și se închinau în fața Lui, în timp ce de la El se revărsa asupra lor valurile de lumină și de slavă veșnică. Ei și-au luat rămas bun de la locul unde adesea îi vizitau îngerii, ca să-i învețe cum să se opună ispitirilor vrăjmașului.

Înainte de a ieși din căminul fericirii lor, ni se spune că „ei se rugară stăruitor ca să fie lăsați încă în patria nevinovăției și bucuriei. Ei mărturisiră că au pierdut orice drept asupra acestei locuințe fericite, se obligară însă pentru viitor să dovedească o ascultare desăvârșită”. Li s-a răspuns că dacă în stare de nevinovăție au cedat ispitei, în noua lor stare de vinovăție conștientă, și cu o fire care a început să se slăbească, nu vor avea puterea să-și mențină făgăduința de credincioșie și ascultare.

Cînd au ieșit ca să locuiască de acum în colo pe pămînt, și-au dat seama că pe suprafața lui se făcea simțit blestemul păcatului. Temperatura aerului, dulce și plăcută altădată, fu pusă la schimbări surprinzătoare și neplăcute. Cînd ei văzură cum florile se vestejesc și frunzele cad, au plîns cu o tristețe adîncă, după cum oamenii julesc pe decedații lor. Cînd arborii măreți își lepădară podoabele frunzelor lor, în mintea primilor noștri părinți, se întipări în

Continuare la pag. 21

Continuăm analiza epistolei către Evrei, căutând a înțelege lucrarea și persoana Domnului nostru Isus Hristos așa cum ne-au fost prezentate de inspirația divină prin pana marelui apostol Pavel.

A doua fază a lucrării Sale a început în grădina Ghetsemani și a fost încheiată atunci când pe cruce El a exclamat: „S-a sfârșit“ (Ioan 19, 30). În această a doua parte, sau fază a lucrărilor Sale, Domnul Hristos a purtat păcatele noastre, suferind pentru noi și plătind astfel în locul nostru „plata păcatului... moartea“.

Când Domnul Isus Hristos stătea în fața Ghetsemanilor, El se afla într-o relație deosebită cu Tatăl Său, față de legăturile Lui de pînă atunci. Pînă aici El se sprijinea pe protecția și grija Tatălui, și deși foarte greu încercat, El a fost totdeauna conștient de iubirea și grija Tatălui. Dar acum El trebuia să ia locul celui păcătos și să sufere în locul lui. El trebuia tratat asemeni unui păcătos, unui călcător deliberat al Legii divine și în cele din urmă să fie uitat de Dumnezeu, pînă când în durerea suflului Său El strigă: „Eloi, Eloi, lama sabactani“ care tâlmăcit, înseamnă — Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit? Marcu 15,34.

Va putea oare Domnul Hristos să suporte acest supliciu? În încercările de pînă aici, totdeauna Dumnezeu I-a venit în ajutor. Dar acum orice speranță, orice gînd de sprijin trebuia îndepărtat. Cunoașterea faptului că suferințele Sale nu vor fi în zadar au constituit o sursă de putere pentru El. Ce s-ar întîmpla dacă și această încurajare I-ar fi fost luată; dacă orice sprijin lăuntric I S-ar fi prăbușit?

Cîndva, Satan a provocat pe Dumnezeu acuzîndu-l pe Iov că-I slujește pentru motive mînjite de egoism: „Oare, degeaba se teme Iov de Dumnezeu? se întrebă el. Pentru a demonstra falsitatea acuzațiilor lui Satan, i-a fost îngăduit să-l încerce pe credinciosul patriarh Iov. Satan a folosit împotriva lui orice mijloc pornit din sufletul său plin de

EPISTOLA

ură, dar Iov nu păcătui. În final, Satan se retrase înfrînt. Iov a rezistat încercării demonstrînd falsitatea acuzațiilor lui Satan. „Chiar dacă mă va ucide, totuși mă încred în El“, exclamă el. Iov 13, 15.

Printr-o încercare asemănătoare urma să treacă și Domnul Isus. Orice posibilitate de sprijin și ajutor aveau să-I fie luate. El trebuia să fie încercat așa cum a fost și Iov încercat, dar mult mai sever. Și El a fost încercat. Ghetsemani și Golgota dau mărturie atît despre severitatea încercării, cît și despre rezultatul ei. După toate aparențele Domnul Hristos a coborît în mormînt uitat și părăsit atît de oameni cît și de Dumnezeu. El păși singur în lin. Să urmărim aceste cuvinte inspirate:

„Mintuitorul nu putea să vadă prin porțile mormîntului. Nădejdea nu putea să-I prezinte ieșirea Lui din mormînt ca biruitor, sau să-I spună că Tatăl a primit jertfa Lui. El Se temea că păcatul este așa de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încît despărțirea lor avea să fie veșnică. Hristos simți durerea nemărginită pe care o va simți păcătosul cînd harul nu va mai mijloci pentru păcătosul vinovat. Tocmai simțirea păcatului, care aducea minia lui Dumnezeu asupra Sa ca locțiitor al păcătosului, făcea ca paharul pe care El îl bea să fie atît de amar și acela a zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu“.

Totuși, nu putem presupune că Domnul Hristos a murit cu simțămîntul înfrîngerii în inima Sa. Nu! El a murit ca biruitor.

În mijlocul întunericii plin de spaime, și după cîte se părea, părăsit de Dum-

nezeu, Hristos sorbise și ultimile drojdii din paharul durerilor și suferințelor aduse de păcat. În ceasurile acelea îngrozitoare El Se sprijinise pe dovada pe care o avusese de mai înainte și anume că Tatăl Îl primise. El cunoștea caracterul Tatălui Său; El înțelese dreptatea Lui, mila și marea Lui iubire. Prin credință Se sprijinise pe Acela de care avusese totdeauna bucuria de a asculta. Și cînd în supunere S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, I-a pierit și simțul pierderii favoarei Tatălui Său. Prin credință, Hristos a biruit“.

Cînd, în cele din urmă, Domnul Hristos a strigat: „S-a sfârșit“, El a adus la îndeplinire cea de a doua fază a lucrării Sale. Dar înaintea Sa, mai sta și cea de a treia fază, care includea înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu și demonstrația pe care El trebuia s-o facă sfinților Săi de pe pămînt — o lucrare strîns legată cu lucrarea pe care El avea s-o facă în Sanctuarul de sus, lucrare vitală pentru mîntuirea noastră.

Domnul Hristos a demonstrat în propriul Său trup că a fost posibil să fie în mod desăvîrșit biruitor asupra păcatului; dar în mod natural se va ridica problema dacă biruința Sa era numai o demonstrație singulară care a fost posibilă datorită legăturii Lui cu Tatăl, sau dacă și alții vor putea înfăptui ceea ce El a făcut? Vor putea oare păcătoșii birui așa cum El a biruit?

Pentru ca lucrarea Domnului Hristos să fie completă, și eficientă, o asemenea demonstrație trebuia să fie făcută. Trebuia arătat că cel păcătos poate birui așa cum Domnul Hristos a biruit. Această demonstrație a fost cu mult timp

CATRE EVREI

înainte luată în considerație — chiar din veșnicie — dar aducearea ei la îndeplinire a fost amânată. Împreună cu Iov, cei credincioși răspund cu prisosință acuzațiilor lui Satan în ceea ce privește motivele ascultării de voința lui Dumnezeu. Ispitirile viclene ale lui Satan vor fi înfrântate cu succes de către sfinții lui Dumnezeu. Când răspunsul este dat, Domnul Hristos Și-a împlinit lucrarea Sa și stă glorificat în sfinții Săi. Atunci va fi împlinită profeția: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14. 12),

Astfel sînt trei faze în lucrarea de ispășire a Domnului Hristos. În prima fază El înlănțește păcatul, ispita, față către față, și iese biruitor. Nici într-o singură ocazie sau situație, El n-a cedat; nici chiar o singură pată sau mînjitură a păcatului n-a mînjit sufletul Său curat. Templul corpului Său era curat, un loc potrivit pentru ca Dumnezeu să locuiască în El. Această fază s-a terminat înainte de Ghetsemani.

A doua fază include Ghetsemani și Golgota. Acolo, păcatele căroră El le-a făcut față și pe care le-a biruit, au fost puse asupra Lui, pentru ca El să le poată purta pe cruce, și astfel să le îndepărteze, să le facă fără de efect, aceasta fiind însemnătatea expresiei „să ștergă păcatul” pe care o găsim în Evrei 9, 26. În faza primă El a purtat păcatele cu scopul de a le înfrînge, de a le birui și a le elimina din viață. În faza a doua El a purtat păcatele cu scopul de a suferi și a muri pentru ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul. Evrei 2,14. În cea de a treia fază, Domnul Hristos a demonstrat

că păcătosul poate face ceea ce El a făcut, cu exact același ajutor pe care El l-a primit. Această fază include așezarea Sa la dreapta lui Dumnezeu, lucrarea Sa de Mare Preot, și finalul tabloului al sfinților Săi în ultima lor bătălie cu Satan, cum și biruința lor glorioasă. Apoi sentința de moarte, care a fost la început pronunțată asupra șarpelui în grădina Eden, și care a fost foarte mult amînată, va fi adusă la îndeplinire. Aceasta a devenit o certitudine cînd Domnul Isus a respins orice acțiune satanică de ispărire a Sa aici pe pămînt; a devenit fără nici o îndoială un fapt cert, atunci cînd El a murit pe cruce, nimicind astfel moartea și pe cel ce are putere asupra morții, și va fi în cele din urmă executată cînd Satan va demonstra că nu s-a schimbat, că el va ucide pe sfinți așa cum a ucis și pe Domnul Hristos, și că el nu ezită să atace chiar cetatea lui Dumnezeu și pe Dumnezeu însuși.

La aceste faze — prima și a doua, a lucrării Domnului Hristos, face referire versetul 3 din cap. 1 din Evrei. Acestea se cuprind în „curățirea păcatelor”. Cea de a treia fază are loc acum în Sanctuarul ceresc și în biserica Lui de pe pămînt. Domnul Hristos a rupt puterea păcatului în timpul vieții Sale de lucrare aici pe pămînt. El a nimicuit păcatul și pe Satan prin moartea Sa expiatoare. El elimină și distruge acum păcatul din natura sfinților Săi de pe pămînt. Aceasta este o parte a lucrării de curățire a adevăratului Sanctuar.

Cînd Domnul Hristos a terminat lucrarea Sa pe pămînt, El „S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi.

în ceruri” (Evr.8,1.u.p.). S-a așezat”, aici expresia nu denotă simplul act al șederii, ci este o așezare, o inaugurare sau o instalare într-o funcție, într-o slujbă. Este expresia ce denotă, ce prezintă o putere delegată, o investitură cu autoritate; o recunoaștere legală a dreptului de a exercita o slujbă; o încoronare. Ea marchează începutul unei activități și nu sfîrșitul ei. Ideea că Domnul Hristos terminîndu-Și lucrarea aici pe pămînt. S-a așezat ca să Se odihnească. așteptînd rezultatele lucrării Sale, este departe de adevăr. Tatăl Il instalează și I Se adresează ca MARE PREOT, dîndu-I locul cel mai înalt, poziția cea mai înaltă și locul cel mai de frunte la dreapta Sa și-L autorizează să funcționeze ca Mijlocitor după rînduiala lui Melhisedec. În aceasta este inclusă ultima fază a lucrării de ispășire, care cuprinde lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul de sus, cum și lucrarea Sa în mijlocul bisericii de pe pămînt. Despre această fază a lucrării Domnului Hristos vorbește epistola către Evrei atunci cînd spune că El, Domnul Hristos “poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7,25).

Așezarea sau încoronarea Domnului Hristos, a avut loc după înălțarea Sa. El a îndeplinit obligațiile ce și le-a asumat. El a trăit o viață desăvîrșită și a biruit pe Satan; El a suferit și în final a murit pe crucea Golgotei; El Și-a vîrșat sîngele cu care și prin care El are intrarea în locurile sfinte din ceruri; iar acum El este gata să înceapă lucrarea Sa ca preot. Prin încoronarea Sa, Dumnezeu recunoaște dreptul Său de preoție, și-L așează la dreapta Sa, și astfel Fiul lui Dumnezeu devenit și Fiu al omului (deci Dumnezeu — om) ia loc după Tatăl pe tron.

“La dreapta scaunului de domnie al măririi în ceruri”, este locul onoarei, sau al autorității. Acest loc l-a fost dat Domnului Hristos după ce El

a făcut curățirea păcatelor. El a terminat lucrarea ce l-a fost dat s-o facă pe pământ. El a ieșit biruitor, acolo unde Adam a căzut și a fost înfrânt și a câștigat pentru Sine aprobarea lui Dumnezeu și dreptul de a vorbi și a acționa în favoarea omenirii.

„Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sînt cei ce aduc darurile după lege“ (Evrei 8,4), și desigur Domnul Hristos nu avea nimic să ofere decît numai după moartea Sa. Dar dacă Domnul Hristos trebuia să fie preot“ era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus“ (Evrei 8,3). Acest „ceva de adus“, nu era sîngele animalelor jertfite — ci propriul Său sînge (Evr. 9:12). De îndată ce acest sînge a fost vărsat pe Calvar, El avea „ce să aducă“. Acum El putea începe slujba Sa preotească, și Dumnezeu, imediat după înălțarea Sa la cer, L-a instalat la dreapta Sa; El este acum un Preot în veci după rînduiala lui Melhisedec și este gata a interveni pentru cel păcătos, în locurile din ceruri.

EVREI 1,4 — 14 : „Ajungînd cu atît mai sus de îngeri, cu cît a moștenit un Nume mult mai minunat decît al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată : „Tu ești Fiul Meu ; astăzi Te-am născut“ ? Și iarăși „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu“ ?

Și, cînd duce iarăși în lume pe Cel întîi născut, zice : „Toți îngerii lui Dumnezeu să l se închine“. Și despre îngeri zice : „Din vînturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui, pe cînd Fiului l-a zis : „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci toiajul domniei Tale este un toiaj de dreptate“.

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Tăi“.

Și iarăși : „La început Tu, Doamne, ai întemeiat pămîntul și cerurile sînt lucrarea mîinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămîi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe

o manta, și vor fîschimbate; dar Tu ești același; și anii Tăi nu se vor sfîrși“.

Și căruia dintre îngeri l-a zis El vreodată : „Șezi la dreapta Mea, pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale“ ?

Nu sînt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moștenirii mîntuirea“ ?

Divinitatea Domnului Hristos a fost o mare piatră de pîcînire în calea Iudeilor în acceptarea de către aceștia a creștinismului. Izrael se mîndrea de mult timp cu monoteismul lor. Alte religii aveau o multitudine de zei; Izrael avea numai un singur Dumnezeu. „Ascultă Izraele! Domnul, Dumnezeuul nostru, este singurul Domn“ (Deut. 6:4).

Acum se pretindea în dreptul Domnului Hristos recunoașterea divinității Sale. Cum se poate armoniza această convingere, această credință, cu scrierile lor sfinte care recunoșteau numai un singur Dumnezeu ?

În aceste condiții a devenit o necesitate a prezenta dovezi scripturistice din Scripturile Vechiului Testament, cum că Domnul Isus era Însuși divin, Dumnezeu. Acest lucru îl face apostolul Pavel în textele amintite mai sus.

Versetul 4 : „Ajungînd“ sau cum spun alte traduceri „fiind făcut“ sau mai corect „devenind“. Aceasta în contrast cu expresia „fiind“ sau „care este“ din vers. 3, care înseamnă o stare permanentă, de neschimbat, veșnică. Aici în versetul 4 „ajungînd“ sau „devenind“ înseamnă o condiție ce rezultă din întruparea Sa, o schimbare de la o anumită stare, la alta.

„Cu atît mai pe sus de îngeri“. Restul capitolului este consacrat unei discuții cu privire la contrastul dintre Domnul Hristos și îngeri. Autorul își propune să arate că Domnul Hristos este Dumnezeu. Astfel și trebuie să fie El, dacă trebuie să fie Mîntuitorul nostru și dacă El trebuie să facă ispășire pentru păcatele noastre. Așa de mari cum sînt îngerii, și cu toate că Iudeii îi țineau în mare stimă, totuși nici un înger nu

putea fi vreodată un Mîntuitor. Numai Dumnezeu poate ierta păcatele; numai Dumnezeu poate mîntui. De aceea autorul continuă a arăta că Domnul Hristos a fost făcut mai presus de îngeri.

„Un Nume mult mai minunat“. Domnul Hristos a obținut prin moștenire un nume mult mai minunat. Deși nu ni se spune aici care este acest nume, și deși multe sînt numele date în Biblie Domnului Hristos, sîntem înclinați a crede că „Isus“ este numele acesta. Acesta a fost numele ce l-a fost dat la naștere; și care l-a fost dat ca recunoaștere a faptului că El va „mîntui pe poporul Lui de păcatele sale“, și că îngerul care a anunțat numele, nu făcea decît să execute porunca lui Dumnezeu, așa că în realitate Dumnezeu a fost Acela care L-a numit astfel (Mat.1,21). Deci ni se pare potrivit că „Isus“ este numele la care se face aluzie aici.

În starea Sa înainte de întrupare, Domnul Hristos era egal cu Dumnezeu. El a fost ca Dumnezeu și era Dumnezeu (Ioan 1,1). Dar El n-a considerat ca ceva de apucat a fi egal cu Dumnezeu, ci un lucru ce trebuia reținut : El „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și l-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“ (Filipeni 2,7-11).

Devenind om, Domnul Hristos în mod natural a devenit mai prejos decît îngerii, deși numai „pentru puțină vreme“ Evrei 2,7. După umilința și moartea Sa, și datorită tocmai acestui lucru, Dumnezeu „L-a înălțat nespus de mult și l-a dat un nume care este mai pe sus de orice nume; pentru ca,

în numele lui Isus, să se plece orice genunchi“. Acest nume este un „Nume“ mult mai minunat“. „Înger“ înseamnă „trimis, slujitor“; „Isus“ înseamnă „Mintuitor“, și oricât am medita la El, trebuie să admitem că este un nume minunat pentru oamenii credinței.

VERSETUL 5: „Tu ești Fiul Meu“. Îngerii nu sînt niciodată numiți în mod individual fii ai lui Dumnezeu, deși ei par a fi numiți astfel în colectiv (Iov 2:1). Ei nu sînt născuți din Dumnezeu, ci sînt creați. Dar nu același lucru este cu Domnul Hristos. El este Dumnezeu în toate prerogativele Sale și nu o ființă creată.

Apostolul Pavel vorbește despre „Fiul Său, născut din sămînța lui David, în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților adică pe Isus Hristos, Domnul nostru (Rom.1,3-4). În vorbirea sa în Antiohia, apostolul Pavel spune: „Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: 'Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut'“ (Fap.13,32-33).

Aceste Scripturi declară că Fiul a fost „NĂSCUT DIN SĂMÎNȚA LUI DAVID, ÎN CE PRIVEȘTE TRUPUL“ — adică El a devenit în adevăr om (Rom. 1,3) — și de asemenea că El a fost „FIUL LUI DUMNEZEU DOVEDIT CU PUTERE“ (Rom. 1,4). Nu citim că Domnul Hristos — A DEVENIT — Fiul lui Dumnezeu, sau că EL A FOST FĂCUT Fiul lui Dumnezeu, ci El a fost declarat A FI Fiul lui Dumnezeu. El care este FIU.. A DEVENIT S-A FĂCUT TRUP (Ioan 1,14). Domnul Isus n-a devenit Dumnezeu, căci El era deja Dumnezeu. Despre El s-a declarat — s-a recunoscut — ceea ce era din veșnicie și anume că este Fiul lui Dumnezeu.

Cînd a fost oare făcută oamenilor declarația că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Pentru prima dată a fost făcută de către un înger la nașterea Domnului Isus. „Astăzi în cetatea lui Da-

vid, vi s-a născut un Mintuitor care este Hristos, Domnul“ (Luca 2,11). A fost apoi anunțat acest lucru de către Însuși Dumnezeu la botez: „Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea“! (Luca 3,22). Iar după înălțare El a fost deasemenea declarat a fi „Fiul lui Dumnezeu... cu putere... prin învierea din morți“ (Rom. 1,4).

„Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“. După textul din Faptele Apostolilor cap. 13:32 — 33 citat mai sus, acest lucru a avut loc la învierea din morți. Domnul Hristos este veșnicul Fiu al lui Dumnezeu, dar El a susținut și a adăugat la legăturile Lui cu Tatăl, atunci cînd a fost înviat din morți. Ca om, El era un membru al familiei omenești. Cînd a fost sculat din morți și lucrarea Sa a fost primită de Tatăl, El a fost astfel primul om care în baza propriului său drept putea pretinde că a îndeplinit condiția vieții stabilită de Dumnezeu și care în concluzie sună astfel: „ASCULTĂ ȘI VEI TRĂI“.

Dumnezeu ne-a făgăduit viață cu condiția ascultării (Ex. 19,5; Luca 10,25 — 28). Domnul Hristos a îndeplinit condițiile ce au fost puse, cîștigînd astfel dreptul la viață; iar Dumnezeu prin faptul că L-a ridicat dintre cei morți, a recunoscut și a admis acest drept al Său. Avînd în vedere faptul că unii cred că expresia „Te-am născut“ se referă la venirea din veșniciei la existență a Domnului Hristos, ni se pare mai ușor a interpreta expresia ca aplicînd-o la prima venire a Domnului Hristos în această lume în mod deosebit avînd în vedere că vers. 5 ne proiectează în trecut („căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată“), la faptul că Domnul Hristos prin moștenire a obținut un nume mai bun „mult mai minunat“. Ca „moștenire“ acest lucru vizează un moment bine definit în timp și este deci mai bine a considera „Te-am născut“ ca aparținînd experienței de pe pămînt a Domnului Hristos.

VERSETUL 6: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine“.

Aceste cuvinte nu se află în Biblia Ebraică, dar sînt prezente în versiunea greacă (Septuaginta) a Bibliei în Deuteronomul 32,43. Acest gînd este redarea în mod liber a textului din Deut.32,43, din Septuaginta, la care se adaugă elemente din Ps.97,7.

Această poruncă dată îngerilor confirmă divinitatea Domnului Hristos. Ca parte din Dumnezeu, ca persoană din persoanele dumnezeirii. Domnul Hristos a fost adorat mai înainte de a veni pe acest pămînt în trup omenesc. Cînd El deveni om, în mod natural se punea problema printre îngeri în legătură cu dreptul și datorria lor de a I se închina, de a-I aduce adoare; căci dacă El era om, și numai om, atunci nu avea nici un drept ca oștile cerești să-I aducă adorare. Problema ce se punea era deci: „Devenind om, Domnul Hristos Și-a pierdut dumnezeirea Sa? Problema a fost lămurită chiar de Dumnezeu atunci cînd peste nedumerirea lor poruncii ca toți îngerii să I se închine. Și această poruncă era conformă cu divinitatea Sa. Cît de înaltă este poziția îngerilor, totuși poziția Domnului Hristos este așa de înaltă, încît li se poruncește să I se închine. Numai lui Dumnezeu I se cuvine închinare (Apoc.22,8,9) și Domnul Hristos era de asemenea Dumnezeu.

Porunca dată de Dumnezeu îngerilor cu privire la divinitatea Domnului Hristos, este definitivă. El a fost Dumnezeu înainte de întruparea Sa; El a fost Dumnezeu în timpul cînd nu a fost în trup omenesc; și El continuă a fi Dumnezeu după întruparea Sa. Nu putem decît să credem că această poruncă de a se închina Domnului Hristos, este raportată aici cu scopul vizibil de a da răspuns obiecțiilor unor oameni că Domnul Hristos, după ce a luat asupra Sa natura omenească, a decăzut din poziția Sa divină. A te închina unei creaturi, oricît de deosebită ar fi ea, însemnează idolatrie; ar însemna substituirea unei creaturi, Creatorului. Cînd Ioan s-a aruncat la

picioarele ingerului ca să i se închine, el a fost muștrat: „Ferește-te să faci una ca asta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi. proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu“ (Apoc. 22,9). Cînd Tatăl poruncește ingerilor să se închine Domnului Hristos, El subliniază de asemenea dumnezeirea Sa. În porunca Sa sînt cuprinse și aceste gînduri conclusive: „Fiul Meu Și-a asumat natura omenească. El a suferit, a murit și a fost sculat iarăși la viață. Nimeni să nu gîndească cumva că dumnezeirea Sa a suferit vre-o depreciere din această cauză. Așa cum a fost mai înainte de întruparea Sa, Dumnezeu, așa este și acum Dumnezeu. Toți ingerii lui Dumnezeu să I se închine“.

În concluzie putem spune că problema dumnezeirii Domnului Hristos, înainte, în timpul ca și după încheierea lucrării pentru care a venit în trup a primit un răspuns categoric și nu mai au rost discuții asupra ei. Domnul Hristos este Dumnezeu, și Tatăl nu numai că a dat permisiunea ca ingerii să I se închine, El chiar a poruncit acest lucru ingerilor Săi.

VERSETUL 7 : „Și despre ingeri zice : „Din vînturi face ingeri ai Lui“. Ingerii sînt slujitori ai lui Dumnezeu, aducînd la îndeplinire voia Sa. După cum vîntul și valurile ascultă de voia Sa, cum focul îndeplinește planurile Sale, tot așa Dumnezeu folosește ingerii în probleme în care ei sînt necesari. Alte traduceri redau astfel acest text: „Face din ingerii Săi spirite“. Traducerile recente ale Bibliei redau însă acest text așa cum îl redă traducerea noastră de Cornilescu „Spirite“ este aceeași expresie folosită în alte părți ale Sfințelor Scripturi pentru vînturi, iar despre heruvimi este de asemenea scris: „Călărea pe un heruvim și zbură, venea plutind pe aripile vîntului“ (Ps. 18,10). „Serafim însemnează arzînd, foc, ceva strălucitor. De aceea unele traduceri, așa cum am amintit mai sus redă acest verset: „face din

ingerii Săi spirite și din flacăra de foc, slujitori ai Lui“. Intenția lui Pavel, citînd aceste declarații, este aceea de a arăta că ingerii sînt slujitori ai lui Dumnezeu și că El îi folosește ca slujitori ai Săi. Prin contrast Fiul este înfățișat ca fiind Dumnezeu.

VERSETUL 8 : „SCAUNUL TAU DE DOMNIE, DUMNEZEULE“. În aceste cuvinte Tatăl se adresează în mod reverențios Fiului, și-L numește Dumnezeu. Acesta este apogeul argumentării apostolului cu privire la poziția și demnitatea Domnului Hristos. Nu poate fi o altă mărturie mai înaltă cu privire la dumnezeirea Domnului Hristos, ca acest cuvînt al Tatălui adresat Fiului Său. În cel mai solemn mod este afirmată dumnezeirea Domnului Hristos, și acest lucru îl face chiar Dumnezeu Însuși. Referirea la tron și la sceptru este semnificativă. Ea arată spre poziția prezentă și nu numai potențială a puterii. Ea arată faptul că împărăția este nu numai viitoare, ci și prezentă și este o lucrare în curs. Tronul ca și împărăția divină sînt veșnice; iar sceptrul sau „toiagul domniei“ — semnul autorității stă în dreptate. Versetul este de fapt un citat din Ps. 45,6. 7.

Mintuirea celui păcătos și întregul plan de mîntuire sînt bazate pe divinitatea Domnului Hristos. Dacă Domnul Hristos nu este Dumnezeu, atunci credința noastră este zadarnică iar mîntuirea... o imposibilitate. Mulți Iudei văzuseră pe Isus în trup. Probabil că era foarte greu pentru ei ca și pentru generațiile de mai tîrziu să creadă în Domnul Isus ca fiind de natură divină. N-au cunoscut ei oare pe presupusul Lui tată și pe mama Lui, și nu mai erau oare în viață unii din familia Lui?

Cum putea fi oare acesta Dumnezeu? Această piatră de poticnire căuta s-o îndepărteze autorul epistolei către Evrei. De aceea a făcut apel la Sf. Scriptură ca să confirme și să-și fundamenteze poziția sa. Va fi de foarte puțină importanță subiectele vitale de care se ocupau Iudeii, dacă acest capital punct nu era pe deplin clarificat și acceptat.

VERSETUL 9 : „Tu ai iubit neprihănirea și ai urit nelegiuirea“. Gîndul acesta se referă în mod special la viața Domnului Hristos trăită în trup aici pe pămînt, pentru că ultima parte a versetului este bazată pe această realitate. Căci Domnul Hristos „a iubit neprihănirea și a urit nelegiuirea“.

Pe bună dreptate noi subliniem iubirea ca fiind o virtute esențială a creștinului, chiar în starea prezentă a noastră de continuă luptă spirituală cu păcatul dinlăuntru nostru și din jurul nostru, noi avem nevoie să dezvoltăm atît iubirea, cît și „URA“ — da, ura împotriva a tot ceea ce nu caracterizează viața unui adevărat creștin. Pentru că nici un creștin, nici un credincios un poate fi sigur în ceea ce privește mîntuirea lui, dacă n-a învățat să urască păcatul.

Cineva poate rezista, poate fi imposibil față de păcat, fără însă a-l urî, fără a simți o repulsie față de păcat. Ci pur și simplu nu face apel la el și nu simte atracție față de ispită, față de unele aspecte, unele laturi ale ispitei. Altele însă, alte înfățișări ale păcatului să-l atragă, dar știind că este păcat, el refuză să i se supună. Un astfel de credincios trebuie să fie feliicitat pentru rezistența lui, dar nu poate spune că este în siguranță. El nu va fi în siguranță din punct de vedere spiritual, pînă cînd nu a învățat să urască păcatul și nu numai să fie indiferent față de el. Creștinul care tînjește după păcat, care-l găsește atrăgător sau interesant n-a ajuns încă la înălțimea spirituală a lui Hristos. El trebuie să învețe a urî păcatul tot așa cum trebuie să învețe să iubească neprihănirea.

Așa a făcut Domnul Hristos. Și pentru că El era plin de iubire, dar și de ură față de păcat — iubind însă pe păcătoși — Dumnezeu L-a uns cu untdelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Săi. Această ungere a avut loc fără îndoială la încoronarea Domnului Hristos, ce a urmat înălțării Sale, și a constituit aprobarea lui

Dumnezeu față de Fiul Său, față de lucrarea Lui, ca și o consacrare pentru lucrarea Sa viitoare. Trebuie notat că numele "Hristos" înseamnă „Cel Uns“.

„Mai presus de tovarășii Săi“, aici se menționează probabil aceia care asemenea Domnului Hristos, sînt unși, fie profeți, preoți, regi, sau heruvimi. Aceștia au fost astfel toți dedicați lucrării lor specifice. Chiar și Lucifer a fost uns. „Erai un heruvim ocrotitor“ sau cum redau alte traduceri acest text „erai uns ca heruvim ocrotitor“. (Ezec. 28.14). Dar dintre toți aceștia Domnul Hristos era cel mai deosebit.

VERSETUL 10 : „TU DOAMNE“. În versetul 8, Tatăl se adresează Fiului ca fiind Dumnezeu. Aici El se adresează Lui ca fiind Domnul. Domnul Isus Hristos este atît Domnul, cît și Dumnezeu. Apostolul Petru spune că „Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi“ (Fapte 2,36). Acesta este un alt atribut al lui Dumnezeu adus dumnezeirii Domnului Hristos. De reținut că versetele 10-12 sînt citate din Ps. 102. 25-27, și așa cum am mai subliniat citatele sînt luate după Septuaginta — citate aduse în sprijinul demonstrării dumnezeirii Domnului Hristos.

VERSETUL 11 — „DAR TU RĂMÎI“ : Această declarație constituie de asemenea o dovadă a dumnezeirii Domnului Hristos. Creator fiind, Domnul Hristos există mai înainte de creațiune; și după ce aceasta va pieri spre purificare și o nouă creațiune, El rămîne — argumentînd astfel, eternitatea Domnului Hristos — Mat. 24,35; Apoc. 2,1; Col. 1,17.

VERSETUL 12 — „DAR TU EȘTI ACELAȘ“ : După cum versetul 11 stabilește eternitatea Domnului Hristos, tot astfel acest verset afirmă imutabilitatea — El este neschimbabil — Eu nu Mă schimb — spune El — un alt atribut al dumnezeirii Lui. Toate atributele lui Dumnezeu sînt de o importanță vitală. Am subliniat iubirea Sa, bunătatea Sa, dreptatea Sa. Dar faptul că El

este totdeauna același este tot așa de important deși nu totdeauna apreciem acest lucru. Este un fapt foarte binecuvîntat acela de a depinde totdeauna de Domnul Hristos, care „este același ieri și azi și în veci“ (Cap. 13,8). Eternitatea și permanența (neschimbabilitatea) dă ideea de soliditate, stabilitate, permanență. Ele constituie „o ancoră a sufletului“ ; o nădejde tare și nelintită“ (Cap. 6,19).

VERSETELE 13 — 14 : Îngerii stau în jurul tronului lui Dumnezeu într-o atitudine de respect și adorare, și totuși n-au fost niciodată invitați să ia loc la dreapta lui Dumnezeu. Ei sînt slujitori, spirite slujitoare, trimiși să slujească celor ce vor moșteni mîntuirea. „Dar cîtă vreme moștenitorul este nevîrstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpîn pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori, pînă la vremea rînduită de tatăl său“ (Gal. 4,1-2) Acum, omul este inferior — ca poziție — față de un înger. Dar va veni timpul cînd el va crește și își va pretinde — va cere — moștenirea sa.

În acest prim capitol al epistolei către Evrei, apostolul și-a pus ca țintă să demonstreze divinitatea Domnului Hristos și și-a îndeplinit cu succes sarcina asumată. Scopul său în scrierea acestei epistole, i-a cerut să stabilească fără nici o îndoială că Domnul Hristos este Dumnezeu. El intenționa să arate că ceremoniile pe care le-a instituit Moise la porunca lui Dumnezeu și-au împlinit menirea și au fost abolite de către Domnul Hristos. Aceste ceremonii erau considerate de către Iudei, ca fiind chiar inima religiei lor și erau în mod indisolubil legați de templu. Pentru oricare dintre ei, a te atinge de una din aceste orînduiri, însemna să te atingi de lumina ochilor lor. Iudeii susțineau cu putere că numai același Dumnezeu care le-a poruncit să construiască templul, și care a instituit serviciile lui, numai El avea dreptul să facă vreo schimbare în acest sistem.

Cu acest punct de vedere, Pavel se declară de acord. Prima lui lucrare, deci, era de a demonstra fără a mai lăsa loc îndoielii, divinitatea Domnului Hristos. Și acesta a și făcut, în primul rînd prezentîndu-L ca Creator și Răscumpărător și arătînd superioritatea categorică a Lui față de îngeri și în cele din urmă prezentînd pe Tatăl în persoană ca principalul Martor care depune mărturie despre dumnezeirea Domnului Hristos. Cum aceste dovezi sînt toate susținute cu citate din Scripturile V.Testament, a căror autoritate era recunoscută de către Iudei, apostolul a demonstrat ceea ce și-a propus. Domnul Hristos este Dumnezeu. Sf. Scriptură declară astfel și Dumnezeu confirmă.

Dar apostolul Pavel avea mult mai multe în mintea sa decît numai să stabilească o dogmă teologică. El a introdus porunca lui Dumnezeu adresată îngerilor de a adora pe Isus Hristos. Iudeii care aveau o minte pătrunzătoare, trebuia să tragă concluzia cum că dacă îngerilor li s-a poruncit să se închine Domnului Hristos, cu atît mai mult trebuie să facă acest lucru, cel credincios ; în acest fel Iudeii erau imediat confrunțați cu problema... ce vor face cu Isus ? Către acest punct conduce apostolul Pavel pe cititorii săi. El îi aduce față în față cu datoria lor, așa cum a fost definită de către Dumnezeu.

CU PRIVIRE LA ÎNGERI : „Și căruia din îngeri i-a zis El vreedată : Șezi la dreapta Mea, pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale ? Nu sînt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mîntuirea ?“ (Evrei 1,13-14).

Avem aici un citat din Ps. 110,1. În ceea ce privește expresia „pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale“ se face aici referire la obiceiul oriental după care biruitorul își pune piciorul pe grumazul celui învins, ca un semn al supunerii acestuia (comparați declarația aceasta cu declarația din Luca 20,42-43).

Îngerii erau ținuți în mare stimă de către Iudei, în așa mă-

sură încît apostolul Pavel cu o ocazie i-a avertizat împotriva adorării îngerilor (Col. 2,18). Această tendință de adorare a îngerilor a făcut fără îndoială ca argumentul lui Pavel să fie eficient asupra Evreilor. Dacă Iudeii, sau unii dintre ei, considerau pe îngeri ca fiind vrednici de a fi adorați, porunca lui Dumnezeu adresată îngerilor de a se închina lui Isus Hristos, trebuie că a făcut o profundă impresie asupra Iudeilor. Dacă Domnul Hristos avea o poziție atît de înaltă față de îngeri, încît li se porunca să I-se închine, atunci, în adevăr El nu putea fi altceva decît Dumnezeu.

Că îngerii — deși nu sînt decît sluiitori — au totuși un loc de seamă și mari responsabilități, acest lucru este în mod clar învățat atît de V. Testament, cît și de N. Testament. Să urmărim cîteva pasagii ale Sfințelor Scripturi care prezintă acest lucru.

Îngerii au fost prezenți la creațiune și de asemenea la darea legii (Iov 38,7 ; Fapte 7,53). Un heruvim păzea calea spre pomul vieții, iar îngeri sub înfățișarea de oameni au vizitat pe Abraam dîndu-i instrucțiuni (Gen. 3,24 ; 18,2,16) Îngerii au fost trimiși cu solii la toți patriarhii și profeții (Gen. 32,1 ; Num. 20,16 ; 1 Regi 19,5 ; Is. 63,9 ; Dan. 9,21,22 ; Zah. 1,9 ; Fapte 27,23 etc.). Îngerii au însoțit venirea în trup a Domnului Isus Hristos (Mat. 25,31), îngerii vor fi aceia care vor fi trimiși să strîngă neghina pînă la marginile pămîntului, și de asemenea pe cei aleși (Mat. 13, 41 ; Marcu 13,27) ; un înger va fi acela care în final va lega pe Satan și-l va arunca în adînc (Apoc. 20,1) ; îngerii au acces slobod la Dumnezeu (Mat. 18,10), și duc continuu solii de la cer și-n spre cer (Ioan 1,51). Ei au supravegherea elementelor (Apoc. 14,18 ; 16,5) așa cum Lucifer a avut cîndva asupra aerului (Ef. 2,2). Sfînta Scriptură este plină de exemple ale lucrării și puterii, așa că putem foarte bine înțelege de ce poporul Israel avea o considerație deosebită pentru ei.

În capitolul patru al cărții lui Daniel avem raportată o ocazie care nu numai că ilus-

trează marile responsabilități cu care Dumnezeu însărcinează pe îngerii Săi, dar descoperă de asemenea metoda de guvernare a lui Dumnezeu. Relatarea este așa de cunoscută, încît nu avem nevoie decît să prezentăm numai punctele esențiale ale ei. În vis, Nebucadnetar a văzut un copac mare ce părea că ajunge pînă la cer, acoperind pămîntul. Copacul era puternic și fructele lui minunate și toată suflarea se hrănea din acestea. Dar un înger coborî din cer și porunci ca copacul să fie tăiat. Dar trunchiul cu rădăcinile lui, să fie lăsate în pămînt. În continuare îngerul spuse : „Inima lui de om se va preface într-o inimă de fiară, și vor trece șapte vremuri peste el“ (Dan. 4,16).

Acest vis tulbură mult pe Nebucadnetar și spuse lui Daniel : „Iată visul pe care l-am visat eu. Împăratul Nebucadnetar. Tu, Belșatar, tilcuiește-l“ (Vers. 18).

Daniel a înțeles imediat seriozitatea visului, cum și faptul că el prevestea necazuri, dar Nebucadnetar l-a încurajat ca să vorbească deschis. Daniel vesti hotărîrea cerului în cazul orgoliosului împărat.

Cum și de către cine însă a fost această pedeapsă proporționată ? Era un înger, un înger sfînt care a coborît din ceruri și a anunțat judecata lui Dumnezeu asupra îngînfatului împărat (Vers. 29). Ba chiar mai mult : „Hotărîrea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor, și pusă la cale înaintea sfinților“ (Vers. 17). Îngerii au fost aceia care au stabilit ce avea să se facă și tot ei au fost cei ce au adus la îndeplinire hotărîrea.

Fiecare credincios are un înger însoțitor (Mat. 18,10), care are în grijă sa persoana respectivă și care decide — în unele situații ce cad în competența sa — ce anume urmează a fi făcut în anumite cazuri. Fără îndoială aceasta avea în minte Pavel atunci cînd spune : „Atîta vreme cît moștenitorul este nevîrstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpîn pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori, pînă la vremea rînduită de tatăl său“ (Gal. 4,1-2).

Tot astfel noi sîntem în pază și grija îngerilor. Ei sînt duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mîntuirea“ (Evr. 1,14).

Ne putem imagina pe îngerul lui Nebucadnetar, cît de mult era preocupat de sarcina sa. Împăratul avea posibilitatea de a face binele, dar devenea din ce în ce mai neînduplecat, mîndru și orgolios. Au fost încercate diferite soluții de îndreptare. A fost adus în contact cu Daniel și cu tovarășii săi. El a văzut puterea lui Dumnezeu în salvarea acestora. Mai mult chiar, i-a fost îngăduit a vedea în cuptorul încins „chipul celui de al patrulea ce semăna cu al unui Fiu de Dumnezeu“ (Dan. 3,25). Dar efectele tuturor acestora au trecut, și acum își asuma onoarea ce I se cuvenea numai lui Dumnezeu. Ce mai putea oare face îngerul. Ce va mai fi putut careva face ?

Se pare că îngerul lui Nebucadnetar simțea nevoia unui sfat, căci alți îngeri au fost chemați și problema a fost discutată. Ei au fost de acord că ceva eșit din comun, ceva extraordinar trebuie adus la îndeplinire, dacă Nebucadnetar trebuie să fie salvat, și în final ei au căzut de acord asupra unei sentințe severe. Se pare că în acest caz ei au considerat problema ca fiind atît de importantă, încît ei au supus hotărîrea lor lui Dumnezeu, primind aprobarea Sa pentru aducerea ei la îndeplinire. Astfel sentința a fost semnată „în sfatul străjerilor și înaintea sfinților“ — adică, un grup de îngeri au ajuns la o concluzie — dar mai departe (Dan. 4,24) ni se spune că era de asemenea și „hotărîrea Celui Prea Înalt“.

Acest lucru dă o lumină interesantă lucrării îngerilor și asupra felului de a lucra în cadrul lucrării cerești. Îngerii nu sînt numai simpli solii ai lui Dumnezeu. Ei în adevăr, sînt solii ai Săi, dar sînt ceva mai mult. Ei au răspunderi ; și au de adus la îndeplinire hotărîri luate în sfaturile cerului, după voia lui Dumnezeu.

EXEGET

După cum un tată are o strinsă legătură cu familia sa, la fel și Dumnezeu — Părintele și Creatorul nostru — este în legătură strinsă cu Biserica Sa. El o binecuvintează, o învață, o mustră și o călăuzește pe cărările neprihănirii. Scopul Său cu ea este ca s-o facă un reprezentant al Lui pe pământ și o purtătoare a luminii, iubirii și a bunătății Sale. De la început de când a întemeiat-o și pînă în prezent, El n-a întrerupt legătura cu ea. Biserica este proprietatea lui Dumnezeu, iar El își amintește mereu

cărui păcat. Și pentru că o iubește, îi adresează o solie atît de mustrare, cît și de îmbărbătare.

Citind în cartea Apocalips, cap. 3,12—22 aflăm despre solia ce o adresează Dumnezeu Bisericii Sale Laodicea, încă din timpuri îndepărtate. Pe vremea scrierii Apocalipsului, Biserica din Laodicea exista deja de vreo 40 de ani. Dintre toate soliiile trimise de Bunul Dumnezeu în decursul celor șapte perioade ale istoriei bisericii creștine, solia către Laodicea este cea mai severă și mus-

pune întrebarea: Ce caracter ai Laodicea? Ai ajuns să fii plină de iubire, de sinceritate, și să alungi fățărnicia, invidia și ura? Ai fapte bune și zel pentru cele sfinte, sau te complaci în simplul formalism? În căminurile tale este pace, fericire între soți și înțelegere cu copiii? Prin comunitățile tale domnește pacea și frăția cea dulce care să răspindească în jur o mireasmă de viață spre viață? Este împodobită viața membrilor tăi cu sfințenia caracterului Mîntuitorului și ești gata să-L întîlnești? Iată între-

DUMNEZEU

ȘI BISERICA SA

de starea ei și de faptul că este expusă la toate ispitele Satanei.

Dumnezeu are o biserică, și dacă am putea să vedem cît de mult se identifică Hristos cu ea, atunci am înțelege mai bine rugăciunea făcută înaintea Tatălui: „Tată vreau ca acolo unde sînt eu, să fie cu Mine împreună și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea“ Ioan 17,24. O cît de mult dorește divinul Mîntuitor să aibă Biserica Sa cu Sine. Dar mai înainte de a se realiza această dorință a Sa, Dumnezeu vrea ca ea să fie pregătită adică: „fără pată, sbîrcitură — sau altceva de felul acesta; ci sfîntă și fără prihană“ Efes. 5,27.

El cere ca păcatul sub orice formă ar fi el, să fie îndepărtat după veșmintele și caracterul fiecărui membru al acestei Biserici. Biserica trebuie să ajungă să fie biruitoare asupra ori-

tritoare. Domnul pretindea mai mult de la ea decît de la toate bisericile veacurilor trecute, deoarece Laodicea posedă tot adevărul, o lumină foarte mare și privilegiu deosebite.

Intr-adevăr Laodicea veacului nostru este favorizată, are ocazii mari și anume să vadă descoperirile științei și ale progresului, iar membri ei să ducă o viață mult mai ușoară în comparație cu cei din trecut. Fiii ei sînt instruiți din frageda copilărie, încît la vîrsta lor cunosc mai multe decît cunoșteau bătrînii în trecut. De asemenea, au ocazia să cunoască și starea binefacerilor Evangheliei, să studieze istoria bisericii din toate timpurile și lucrarea ei binefăcătoare.

Însă cu toate aceste favoruri, Laodicea nu este lăudată pentru faptele ei spirituale. Dumnezeu, prin cuvintele Scripturii din Apocalips, îi scoate în evidență sărăcia ei spirituală și îi

bări posibile. Ce putem noi răspunde la ele?

Prin faptul că El constată că biserica e săracă, aceasta înseamnă că ei îi lipsește acea credință care lucrează din iubire.

Pe muntele Măslinilor, Domnul a declarat lămurit: „Fărădelegea se va înmulți și iubirea față de unele păcate favorite a abătut inima de la dragostea creștină față de rugăciune și de la meditație privind viața spirituală. Cu toate că sîntem copleșiți de bogăția dovezilor clare din scriptură, ducem totuși o lipsă foarte mare de umilință, de răbdare, credință, iubire, lepădare de sine, priveghere, și de spiritul de dăruire.

Lipsurile acestea în caracterul creștin se datoresc stării de „căldicel“ așa cum este arătat în Apocalips. „Aceasta arată că atît iubirea cît și zelul fierbințe au scăzut cu timpul din ca-

uza mulțumirii de sine și a puterilor realizări spirituale.

Acela care se ocupă numai cu sine, evitând purtarea crucii și împlinirea mandatului divin, nu va putea să rămână în iubirea fierbinte de la începutul primirii credinței, va deveni căldicel, încropit spiritual.

Încropit spiritual este creștinul care vrea să slujească la doi domni. El nu este cu totul de partea Mintuitorului, dar nu este nici împotriva Lui. Iubește pe Dumnezeu, dar nu urăște tentațiile păcatului și din această cauză el este neplăcut Lui.

„Cu toate că ei declară că iubesc adevărul, le lipsește evlavia și devoțiunea creștină. Ca și apa încropită, ei sînt neplăcuți lui Dumnezeu. Ei nu sînt nici indiferenți și nici nu dau dovadă de îndărătnicie egoistă. Ei nu se ocupă cu lucrarea cerută de Dumnezeu, identificîndu-se cu interesele ei. Ei se țin departe și sînt gata să părăsească poziția lor atunci cînd interesele personale cer lucrul acesta. Lucrarea interioară a harului divin lipsește din inimile lor“.

I-ar fi plăcut mult mai mult Domnului dacă asemenea mărturisitori încropiți nu ar fi primit niciodată Numele Său, deoarece ei sînt o continuă povară și o piatră de poticnire pentru cei din jur, iar îngerii răi tresăltă de bucurie pentru umblarea lor păcătoasă“.

Starea de căldicel deformează caracterul Laodiceenilor, făcîndu-i să dea o interpretare greșită lucrurilor.

Orbirea în ce privește înțelegerea adevărului divin o apreciază ca lumină și nu permite să primească învățătura curată. „Cînd cineva cedează ispitei și își găsește plăcere în păcat, simțul moral se pervertește, avertismentele conștiinței nu mai sînt luate în seamă și vocea acesteia se aude din ce în ce mai slab. El pierde facultatea de a face deosebire între drept și nedrept, pînă cînd nu-și mai dă seama de starea sa față de Dumnezeu. Se prea poate ca un astfel de creștin să păstreze încă formele pietății și cu zel să susțină doctrina, dar fără să aibă spiritul ei“.

„Sufletul care zi de zi refuză de a da atenție la invitațiile

harului, în curînd va constata că nici cele mai stăruitoare somații divine nu-l vor mai impresiona“.

Citim despre vechiul Israel : „Prin neglijarea luminii divine și prin dedarea la păcat, mințea li s-a întunecat și ei rămăseră neștiutori despre cele privitoare la venirea lui Mesia. Ei numeau întunericul lumină, iar lumina o numeau întuneric, pînă cînd lumina din ei se făcu întuneric și cît de mare era întunericul acela ! Ei continuară cu mult zel vechile lor slujbe, în timp ce prezența lui Dumnezeu nu se mai arăta printre ei. Satan dorește ca cei ce cred să păstreze formele lor religioase, dacă spiritul temerii de Dumnezeu lipsește de la ei“. „Oriunde există aceeași cauză se vor produce aceleași rezultate“.

„Și nu știi că ești gol“ este o altă stare ca urmare a situației de căldicel. Deși s-ar putea să fim îmbrăcați după ultima modă, în hainele cele mai scumpe și luxoase, înaintea lui Dumnezeu acest fel de îmbrăcăminte nu acoperă goliciunea păcatelor noastre. Îmbrăcămîntea lipsită de modestie, trădează goliciunea noastră sufletească înaintea lui Dumnezeu. Lipsa seriozității și a bunului gust în îmbrăcăminte mistuie spiritualitatea credincioșilor noștri. Aceasta contribuie tot mai mult la despărțirea noastră de Dumnezeu. Cînd eul este obiectul adorației, aceasta îl va îndepărta atît pe cel egoist cît și pe alții de la Dumnezeu“. Apostolul inspirat zice : „Noi am ajuns o privelește pentru lumea îngerilor și a oamenilor“. Întreg cerul ia seama la influența zilnică pe care preținșii urmași ai lui Hristos o exercită în jurul lor.

Partea cea mai tristă dintre toate ne este arătată în declarația : „și nu știi că ești gol“. Să umblî gol și să nu știi, lucrul acesta este foarte regretabil. Oare cine ne face să nu vedem ? Desigur păcatul este singurul care aduce această neștiință și inversează totdeauna lucrurile ; vanitatea, care trădează o sărăcie spirituală, este considerată a fi împodobire, iar sărăcia spirituală privită ca bogăție.

„Satana știe că dacă poate să ne întunece viziunea, așa încît ochiul credinței să nu poată vedea pe Dumnezeu, atunci nu va mai fi n'ci o stavilă împotriva păcatului. Preferința noastră după vreo dorință păcătoasă dovedește rătăcirea sufletului. Fiecare îngăduință după acea dorință, împietrește sufletul față de Dumnezeu. Mergînd pe calea dorită de Satana, sîntem impresurați de umbrele răului și fiecare pas pe aceste căle, face să crească tot mai mult orbirea sufletului“.

În Evanghelia lui Luca la cap. 11,35, Domnul Hristos ne atrage atenția : „Ia seama ca lumina care este în tine, să nu fie întuneric“. „Împotrivirea față de Duhul Sfînt, va pregăti calea pentru o altă împotrivire. În felul acesta pornirea spre împotrivire ajunge din ce în ce mai puternică pînă cînd, în cele din urmă, lumina nu mai impresionează iar credinciosul va înceta de a mai răspunde chemării Duhului Sfînt“.

Unica speranță pentru Laodicea este o vedere lămurită a stării ei înaintea lui Dumnezeu. Atunci El nu o va lăsa și nu o va lepăda. Mijlocitorul nostru va continua să-i prezinte rugăciunile de mărturisire înaintea tronului Tatălui.

În scopul acesta El îi oferă un remediu : „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești“.

Aurul recomandat este credința care lucrează din iubire. O iubire fierbinte face ca astfel credința să devină curată și puternică. „Credința și iubirea sînt comori de aur, elemente care lipsesc mult Laodiceenilor“. „Cumpărarea recomandat nouă de Hristos se face prin conformarea la condițiile pe care El le-a pus. Adevăratul har, care este de o valoare neprețuită și care va suporta cercarea și necazurile, se dobîndește doar prin credință și umilință și printr-o ascultare deplină. O împlinire a datoriilor religioase fără iubirea din inimă, nu ne poate face creștini. Dacă vrăjmașul reușește să facă pe cei slabi să cugete numai la nevrednicia lor și să uite marea iubire a Domnului, atunci el le ia scutul credinței

și rămân expuși ispitelor lui. Să privim mereu spre Isus, să ne încredem în El și astfel credința noastră se va întări.

Domnul Hristos îi oferă de asemenea haine albe care reprezintă neprihănirea caracterului Său și le acordă fiecăruia ce dovedește smerenie profundă și recunoaște starea lui ca fiind gol și dezbrăcat. „Haina lui Hristos nu va acoperi însă niciodată necurăția, corupția, sau prefăcătoria. El cercețează cugetele și intențiile inimii“.

Condiția primirii acestei neprihăniri este de a arunca în țărână haina așa ziselor merite și fapte bune — care, înaintea lui Dumnezeu sînt o haină mînjită“ Isaia 64,6. Haina prețioasă a dreptății lui Isus va fi primită de toți aceia care, cu sinceră și profundă căință își vor mărturisi toate păcatele lor și le vor părăsi în totul prin puterea Duhului Sfînt.

„Numai veșmîntul dat nou de Hristos ne poate face în stare să ne prezentăm în fața lui Dumnezeu. Înbrăcămintea aceasta, haina propriei Sale dreptăți, o va pune Hristos asupra fiecărui suflet pocăit“.

„Dreptatea lui Hristos este acceptată prin credință în locul falimentului moral al păcătosului, căci Dumnezeu iartă și îndreptățește sufletul pocăit și-l tratează ca și cînd n-ar fi păcătuț niciodată, iubindu-l tot așa cum iubește pe Fiul Său Hristos“.

Așa cum Marele preot Iosua a fost dezbrăcat de veșmintele sale murdare și a fost îmbrăcat în haina nepătată a dreptății lui Hristos, la fel dorește Dumnezeu ca pe fiecare copil al Său, care vine cu sinceră căință la El, să-l îmbrace cu această neprihănire. „Acela care a primit această haină de la Isus, va dovedi lucrul acesta printr-un caracter sfînt, asemenea Lui, atît în vorbire, îmbrăcămintă, mîncare și comportarea zilnică, cu toată blîndețea, umilînța și iubirea față de legile Sale“.

„Doctoria pentru ochi oferită de Domnul Laodiceenilor, este medicamentul ceresc contra orbirii spirituale. Această „alifie de ochi este cea înțelepciune și har care ne face în stare să deosebim binele de rău și să

descoperim păcatul sub orice formă“. Lucrarea aceasta de mare importanță o face Duhul Sfînt și prin intervenția Lui convingătoare, poate fi îndepărtată această orbire spirituală.

„Numai cînd ni se vor deschide ochii datorită colirului dumnezeiesc, vom vedea cît de respingător și de urît este cel mai mic păcat, încît ne vom îngrozi de el; atunci adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu vor apărea ca ceva nou și atît de minunate pentru noi, încît vom fi gata să ascultăm de ele cu toată plăcerea și bucuria sufletului nostru“.

Ca să obținem acest medicament ceresc, trebuie să-l „cum-părăm“, adică să dăm prețul cerut. Dumnezeu dorește să renunțăm la tot ceea ce a adus întunecime în viața noastră spirituală. Eul și ambițiile fi-rești, dorințele și obiceiurile noastre vechi să nu mai constituie o piedică în calea Duhului Sfînt.

Bunul Dumnezeu ne dă această solie prin Domnul Hristos, Martorul Credincios, dovedind iubire față de Biserica Sa. Atît prin sfaturile, mustrările cum și a descoperirii stării ei. El dorește ca membrii ei să ajungă la credința deplină, ca astfel să se bucure în veșnicie cu El.

Nu avem motiv de descurajare, pentru că această reafirmare a iubirii Domnului Hristos, arată că Laodiceenii nu sînt fără de nădejde.

Să recunoaștem numai, înaintea lui Dumnezeu, starea noastră de răceală, încropeală, de sărăcie și orbire spirituală și vom primi de la Tronul harului Său iubirea Sa însoțită de bogăția darurilor spirituale și nu vom duce lipsă atunci, de o clar viziune a voiei Sale.

Dorința fierbinte a Lui este: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cîna cu el, și el cu Mine“ Apoc. 3,20.

Să-I îngăduim ca El să intre în inimile noastre, pentru a le curăți și a-ȘI face din ele un locaș al Său; iar caracterele noastre să ajungă la desăvirșirea dorită, așa încît El să le poată sigila, pentru împărăția Sa.

A. DELEA

RASPLATA ASCULTARII

Urmare dela pag. 11

mod viu faptul că moartea este partea tuturor celor ce au viață.

Totuși Dumnezeu nu a renunțat la intenția Sa iubitoare, de a popula pămîntul nostru cu ființe fericite și slăvite. Dovada e că, după ce s-au ascuns în urma păcătuirii lor, El a fost cel dintîi care i-a căutat și a strigat pe Adam: „Unde ești?“ și de atunci pînă acum El caută mereu pe oamenii pierduți în păcate. Vocea Mintuitorului se aude mereu: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“.

O altă dovadă a iubirii Sale părintești este că, la plecarea lor din frumoasa grădină, Domnul plin de milă le pregăti veșmînte de piele, ca scut față de arșiță sau răceală. Și de atunci pînă acum, grija Lui față de orice făptură nu încetează nici o clipă.

Dar suprema Lui dragoste față de oamenii pe care îi crease și care pierduseră fericirea lor, s-a văzut în sentința pe care o rosti asupra șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcîiul“ Gen. 3, 15. Sămînța femeii, reprezenta pe Mintuitorul Isus Hristos. Prin Isus Hristos trebuia să se recîștige tot ceea ce s-a pierdut prin Adam. Mintuitorul trebuia să ia locul lui Adam, și prin moartea Lui, să facă ispășire pentru păcătoși.

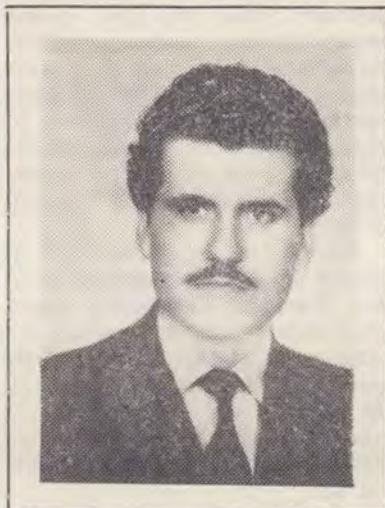
Toți cei care cred în El, obțin, datorită morții și învierii Sale, iertare și curățire de toate păcatele lor. Și astfel, motivul pentru care s-a pierdut dreptul la viața veșnică fiind înlăturat, credincioșii vor avea din nou acces la pomul vieții, cu roadele lui minunate care prelungesc viața în veșnicii nesfârșite.

Apostolii, care au fost cu Domnul în timpul vieții Sale pămîntești, au învățat de la El acest adevăr mîntuitor și îmbucurător. Ei spuneau credincioșilor de atunci și de totdeauna: „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viață“ 1 Ioan 5, 11-12. „Mîntuitorul In-suși spunea despre Sine: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce Mă trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Căci după cum Tată are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului ca să aibă viața în Sine“ Ioan 5, 24. 26.

Aceasta este cea mai mare răsplată pe care o va da Mîntuitorul la revenirea Sa. Această răsplătire o așteaptă toți credincioșii din toate timpurile și în toate locurile. Ei așteaptă ziua, cînd Mîntuitorul, după făgăduința Sa, se va reîntoarce, ca să ia cu Sine pe ai Săi. El le va da viața veșnică atît celor ce au adormit în El, cît și celor ce sînt în viață. Facă Domnul ca viața pe care o trăim să fie spre slava Lui, prin faptele noastre și prin purtarea noastră exemplară și folositoare, care să constituie o lumină pentru semenii noștri. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și-n veci de veci“ Dan. 12,3.

CONSACRAȚI PENTRU SLUJIRE

Sabatul de la 21 iulie 1973, a constituit pentru Conferința Cluj și frățietatea din Comunitatea A.Z.S. Cluj, un prilej de sfîntă și deosebită binecu-

vîntare. Cu această ocazie a fost adusă la îndeplinire hotărîrea forurilor de conducere din biserică noastră, de hirotonisire a fraților Cheșan Emil și Reșteșan Gheorghe.

Cu această ocazie, din partea Uniunii, au luat parte la aceste lucrări sfinte statornicite în biserică lui Dumnezeu, frații: Tachici Ioan, președintele Uniunii și Popa Dumitru, secretar al Uniunii. Au fost prezenți de asemenea frații: Delea Alexandru, președintele Conferinței Cluj; Laszlo Ștefan, secretar al Conferinței; Cazan Petru, consilier; Szentagotay Arpad și Timis Alexandru, contabil; Borbath Zoltan, pastor în districtul Gherla și Andreescu Ioan pastor în districtul Ineu.

Serviciile divine prilejuite de acest eveniment, au început vîneri seara, la începutul Sabatului, cînd cel ce semnează aceste rînduri a subliniat nece-

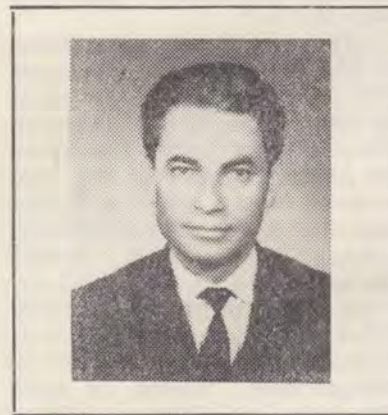
sitatea unei sincere și totale consacrări a slujitorilor Evangheliei în slujba lui Dumnezeu și a semenilor noștri.

Simbătă dimineață, fr. I.Tachici a prezentat cuvîntul Scripturilor, al inspirației divine pentru această ocaziune, făcînd un apel vibrant la înțelegerea menirii noastre atît în biserică, cît și în societate.

Rugăciunea de binecuvîntare a fost înălțată de fr. I. Tachici, cuvîntul de însărcinare al bisericii, a fost rostit de fr. D.Popa, iar primirea în rîndul pastorilor bisericii A.Z.S. a fost adusă la îndeplinire de către fr. A. Delea.

În Sabat după amiază, frații pastori Cheșan Emilian și Reșteșan Gheorghe au avut ocazia de a-și prezenta simțămintele și hotărîrea lor, de a sluji lui Dumnezeu și oamenilor cu toată ființa lor.

Toți cei ce au participat la acest eveniment deosebit din

viața bisericii noastre, au înălțat glasul mulțumirii lor pentru ocaziile iubirii și călăuzirii divine rugînd pe Bunul Dumnezeu să scoată lucrători sinceri și devotați în Biserica Sa.

D. POPA

TRUPUL VOSTRU TEMPLUL DUHULUI SFÎNT

N. DUMITRESCU

Drept răspuns Isus i-a zis : „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvîntul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el”. Ioan 14,23.

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfint, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu ? Și că voi nu sînteți ai voștri ? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sînt ale lui Dumnezeu” 1 Cor. 6,19,20.

Templul este un edificiu consacrat divinității. Scopul pentru care este clădit, este acela ca în el și prin el să se aducă închinare lui Dumnezeu.

După ce israeliții au fost eliberați din robia egipteană, Dumnezeu, prin Moise, a dat porunca expresă pe care o găsim în cartea Exodului 25,8 : „Să-Mi facă un locaș sfînt și Eu voi locui în mijlocul lor”.

Construirea cortului și mai apoi a templului, a fost făcută cu deosebită atenție deoarece porunca suna : „Să faci întocmai cum ți s-a arătat pe munte”. Au fost folosite materialele cele mai alese și valoroase ca : aur, argint, pietre scumpe, piei, în subțire. Slujbele de consacrare ca și cele zilnice, erau îndeplinite cu o solemnitate impunătoare. Nimic străin nu era permis să fie introdus în toate cîte erau în legătură cu Casa lui Dumnezeu — Templul.

Inspirația declară că „Moise a făcut întocmai cum porunci-se Domnul” și ca urmare, în locul Prea Sfint s-a manifestat prezența lui Dumnezeu, prin slava Lui, care a umplut Templul.

Pornind de la acest fapt, apostolul Pavel face o aplicație foarte potrivită și o comparație între templul ca locaș de închinare dedicat lui Dumnezeu și corpul omului care și el este o capodoperă a Creatorului și care din punct de vedere biblic este comparat cu un templu. El zice : „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfint care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu și că voi nu sînteți ai voștri ? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru care sînt ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6,19,20.

Trupul vostru un templu al Duhului Sfint ! Corpul omului a fost dedicat pentru slavă Creatorului. Privit cu atenție, clădirea lui provoacă uimire și admirație. Funcțiunile lui adaptate pentru scopul în care a fost creat și toată structura lui, provoacă pe David să exclame : „Te laud că sînt o făptură așa de minunată. Minunate sînt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta” Ps. 139,14.

Trupul omului implică însă și responsabilitatea de a-l păstra în cele mai bune condițiuni de funcționare și sănătate. Credinciosul conștient de acest fapt va căuta să-și cunoască corpul și legile care-l guvernează și după aceea, pentru binele său și al societății, se va strădui să respecte legile sănătății, pentru ca într-un corp sănătos și o minte sănătoasă, să dea cel mai mare randament în locul în care-și desfășoară activitatea,

pentru a fi în adevăr o binecuvîntare.

Trupul este un mijloc foarte important în care se dezvoltă mintea și sufletul în vederea clădirii caracterului. De aceea își îndreaptă vrăjmașul sufletelor ispitele sale în așa fel ca să slăbească și să degradeze puterile fizice. Succesul lui în acest domeniu înseamnă de multe ori învingerea întregii ființe de către cel rău. Trupul trebuie să fie adus sub stăpînirea puterilor mai înalte ale ființei. Pasiunile trebuie stăpînite de voință și ea la rîndul ei trebuie să fie sub stăpînirea lui Dumnezeu. Puterea superioară a rațiunii sfințită prin harul divin, trebuie să cîrmuiească viața. Puterea intelectuală, constituția fizică și lungirea vieții, depind de legi nestrămutate. Prin ascultare față de aceste legi, credinciosul poate să ajungă biruitor asupra lui însuși.

De asemenea, mintea și sufletul se exprimă prin corp. Atît vigoarea mintală cît și cea spirituală sînt în mare măsură dependente de forța și activitatea fizică ; toți factorii care contribuie la sănătatea fizică contribuie și la dezvoltarea unei ființe agere și a unui caracter bine echilibrat. Fără sănătate, nimeni nu ar putea să înțeleagă pe deplin, sau să-și îndeplinească în mod perfect, datoriile față de sine, față de cei din jurul său și față de Dumnezeu. Sănătatea trebuie să fie păzită cu tot atîta credincioșie ca și caracterul.

Sănătatea este o comoară. Ea este singura comoară pe care ne străduim să o păstrăm. Este darul cel mai prețios din toate **bunurile și în același timp cel mai puțin prețuit.**

Corpurile noastre trebuie să fie păstrate în cea mai bună stare fizică și sub influențele cele mai alese, pentru a putea

da o folosire cât mai bună a talențelor noastre.

O întrebuintare greșită a corpului, scurtează acea perioadă de timp pe care Dumnezeu a hotărât-o ca să fie folosită în slujire. Îngăduind formarea de obiceiuri rele, rămânând treaz pînă la ore înaintate, satisfăcîndu-ne poftă pe seama sănătății, punem temelie pentru slăbiciune. Neglijînd a face exerciții fizice, lucrînd peste măsură cu mintea sau cu corpul, noi pierdem echilibrul sistemului nervos. Cei care își scurtează în felul acesta viața prin disprețuirea legilor naturii, sînt vinovați de jefuire în fața lui Dumnezeu.

Acei care formează obiceiuri ce slăbesc puterea nervilor și micșorează vigoarea minții sau a corpului, se fac incapabili pentru lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu să o facă. Pe de altă parte, o viață curată și sănătoasă, este cea mai indicată pentru desăvîrșirea unui caracter creștin și pentru dezvoltarea puterilor minții și ale corpului.

Biblia și Spiritul Profeteției recomandă curățenia, o potrivită folosire a apei, cumpătare strictă, exercițiul cuvenit al puterii de voință, renunțarea la o masă sau două, sau postul de o zi sau două, aer curat și proaspăt, lumina soarelui și viața afară în natură; exerciții și odihnă, liberare de griji, curăția vieții, spiritul recunoștinței și al laudei; pacea lui Dumnezeu în inimă, facerea de bine și o continuă încredere în puterea lui Dumnezeu.

Mereu și mereu trebuie să ni se aducă aminte că sănătatea nu depinde de noroc. Ea este rezultatul ascultării de legi. Aceasta o recunosc concurenții la întrecerile atletice și la încercarea puterii. Acești oameni fac pregătirile cele mai îngri-

jite. Ei se supun la exerciții și la o strictă disciplină. Fiecare exercițiu fizic este reglementat cu îngrijire. Ei știu că neglijența, excesul sau abuzul, și lipsa de îngrijire care slăbesc și slujesc vreun organ sau funcțiune a corpului, vor produce înfrîngerea.

Amintind despre abnegația practică de concurenți la jocurile atletice la vechii Greci, apostolul Pavel reținea următoarele: „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrînări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg. dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Cî mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ 1 Cor. 9,25-27.

Corpul trebuie adus în ascultare. Puterile mai de seamă ale sufletului trebuie să aibe conducerea. Pasiunile trebuie stăpînite de către voința care la rîndul ei să fie sub stăpînirea lui Dumnezeu.

În slujbele religioase ale evreilor din vechime, care erau Evanghelie în simbol, nu putea fi adusă pe altarul lui Dumnezeu nici o jertfă cu vreun cusur. Jertfa care trebuie să preînchipuie pe Domnul Hristos, trebuie să fie fără cusur. Cuvîntul lui Dumnezeu amintește despre aceasta ca să arate cum trebuie să fie copii lui Dumnezeu și anume: „Jertfă vie“, „sfinți și nepătați“, „bine plăcuți lui Dumnezeu“.

Boala nu vine niciodată fără o cauză. Calea este pregătită și boala este invitată prin nerespectarea legilor sănătății. Mulți suferă de pe urma pă-

catelor părinților. Deși ei nu sînt răspunzători de cele ce au făcut părinții, totuși datoria lor este să ia cunoștință de legile sănătății și de urmările călcării lor. Ei trebuie să nu mai urmeze după obiceiurile rele ale părinților, ci printr-o viețuire dreaptă să-și refacă în cele mai bune condiții sănătatea.

Cei mai mulți suferă din cauza lor, din cauza propriei lor rele îndrumări a vieții. Ei nu iau seama la regulile sănătății în mîncare, în băutură, în îmbrăcăminte și în muncă. Călcarea legilor naturii dă loc în mod sigur la urmări rele, dar cînd vine boala peste ei, mulți nu se gîndesc la cauza suferinței lor, ci murmurează contra lui Dumnezeu din cauza bolii. Dumnezeu nu este de vină pentru suferința venită din cauza călcării legilor naturale.

Bunul Dumnezeu ne-a înzestrat cu o anumită putere de viață. El ne-a creat cu organe în stare să îndeplinească diferitele funcțiuni ale vieții și El a rînduit ca aceste organe să lucreze în armonie. Dacă noi păstrăm cu îngrijire puterea de viață și ținem în ordine delicatul mecanism al corpului nostru, urmarea este sănătatea. Dar dacă sleim repede puterea de viață, atunci sistemul nervos ia din rezervele lui de putere și cînd un organ suferă, suferă toate. Natura rabdă unele abuzuri fără să se vadă că s-ar împotrivi. Dar mai apoi, se ridică și face hotărîte sforțări ca să înlătore urmările răului tratament la care a fost supusă.

Nimic nu ajută mai mult la sănătatea corpului și a sufletului ca păstrarea unui spirit de mulțumire și laudă față de Dumnezeu. În mod hotărît sîntem datori să ne împotrivim melancoliei și să izgonim cugetele și simțămintele de nemulțumire, tot așa cum sîntem datori să

ne rugăm mereu. Dacă păstrăm legătura cu cerul, atunci cum am putea merge spre casa Tatălui ceresc triști, oftînd și tot văitîndu-ne pe cale? Acei așa numiți creștini, care se tot plîng și care își închipuie că fața veselă și fericită ar fi un păcat, nu au adevărata religie. Aceia care au trista plăcere de a vedea toate în lumea naturală și aleg să se uite numai la frunzele ofilite și căzute, iar nu și la florile cele frumoase și pline de viață; care își închid urechile și nu aud versurile de bucurie ce ne vorbesc din natură într-o dulce armonie pentru toți care ascultă, acei creștini își adună numai tristețe și întuneric, cînd ar putea să aibe lumină și bucurie și să lase să răsără în inimile lor Soarele dreptății cu vindecare în razele Sale.

Mai presus de toate Dumnezeu dorește să fim sănătoși — sănătoși la trup și la suflet. În scopul acesta ne este de mare ajutor și îmbrăcămintea. Purtarea îmbrăcămintei pentru protejarea sănătății, hainele noastre, să fie curate. Murdăria în îmbrăcăminte este nesănătoasă și pentru aceea este dăunătoare atît pentru corp cît și pentru suflet. Hainele pe care le purtăm trebuie să aibă grație, frumusețe și bunăcuviința unei simplități naturale. Domnul Hristos ne-a îndemnat să ne ferim de îngîmfarea vieții, dar nu de grația și frumusețea ei naturală. El ne-a îndreptat

privirea la florile de pe cîmp, la crinul care se deschide în curătenia lui și ne-a spus: „Nici Solomon, în toată strălucirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din aceștia“.

Felul în care ne îmbrăcăm descoperă caracterul nostru.

În toate privințele și obiceiurile din viață, sîntem sfătuiți prin scrierile noastre sfinte, să ne ferim de poziții și practici extremiste.

Toate cîte le facem să țină seama de măsură, de echilibru, de bunul simț, de bunul gust și de frumos.

Gîndul că omul trebuie să fie un templu pentru Dumnezeu, un locaș în care să se descopere slava Lui, trebuie să fie îndemnul cel mai ales pentru îngrijirea și pentru creșterea puterii corpului nostru. Cît de minunat a lucrat Creatorul la făptura omenească! El ne îndeamnă să o studiem, să-i înțelegem nevoile și să ne îndeplinim partea noastră în apărarea ei de ori ce stricăciune și întinare.

Cînd preocupările unui credincios vor fi îndreptate în această direcție și cînd eforturi susținute și neobosite vor fi depuse, făgăduința ne aparține și nouă: „Drept răspuns Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvîntul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el“
Ioan 14,23.

Curierul
ADVENTIST